

12 RÖPIRAT.

Budapest 1884. június 15-20.

IV. évfolyam

IX. füzet.

Zsidókérdés és antiszemitizmus.

VIII.

Mi az oka annak, hogy, noha 100 keresztény közül 99 gyűlöli a zsidót, mert van rá oka: mégis az emberek túlnyomó része meggyőződését a zsidókérdésben szabadon nem nyilvánítja? Mi az oka annak, hogy bár az életből ezer alkalmunk van meggyőződni a zsidók veszélyességéről, keresztényellenes törekvéseiről, bűneiről; mégis mindezekre szemet hunyunk? Tán nem lesz érdektelen ez okokra rá világitani.

Első ok – véleményem szerint – a hiúság. A zsidópártfogolás divat. A ki a zsidók ellenében kimondja az igazat, azt nem tartják szabadelvűnek; azt fanatikusnak, bigottnak mondják: tehát hogy ne nevezessünk ilyeneknek, eltagadjuk meggyőződésünket s – úgy szólván – egymást és magunkat ámitjuk. Pedig a napvilágosságú tényeket tagadni, gondolkozásunk-, érzelmeinkkel ellenkezőleg nyilatkozni nem szabadelvűség, hanem ostobaság és jellemtelenség. Az, hogy egy jogtalan, embertelen törekvésnek, mely megsemmisítésünkre céloz, ellene nem szegülünk, sőt azt, ki ellenszegül, kigúnyoljuk: ez nem szabadelvűség, hanem gyávaság és bűn.

Második ok az érdek. Félünk síkra szállni a zsidók óriás hatalma ellen, vagy lekötelezettei vagyunk a zsidónak, vagy jutalmat várunk tőle. Azonban tudd meg keresztény atyámfia: akár nyalod a talpát a zsidónak, akár azt mondod neki: „eb ura a fakó”, az egyként megvet, gyűlöl s utál téged, és megrontásodra dolgozik minden áron! Ő a te jótetteidért vagy szolgálataidért hálás lenni, azokért téged megkímélni, vagy megjutalmazni csak annyiban fog, ha az által még többet halad elő a keresztények megrontásában. És te hazádfiai pusztulása s vére árán akarsz-e boldogulni? De boldogulni csak ideig-óráig; mert ha testvéreidet már megette a te segedelmeddel a zsidó fenevad, bizonynyal te fogsz következni sorba! *Úgy vedd keresztény atyámfia a zsidó*

pénzét, mint olyan árt, a melyért keresztény testvéreid vagyonát, életét, becsületét és boldogságát adtad el; és úgy vedd mint foglalót a te saját testi-lelki jóléted és életed eladására is! Egy zsidó rabbi e tekintetben így nyilatkozott: „Úgy-e bár vannak ökrök, melyeket mi megszelídítettünk, jármunkba fogtunk, kitarunk, melyek földünket művelik és nekünk hasznot hajtanak, és vannak ellenben ökrök, melyek vadak, vérszomjasok, melyek felöklelnek és megtaposnak bennünket: igaz, hogy azok jók, ezek roszak; de azért mindenik csak ökör, és vele másként bánni mint ökörrrel nem lehet; tudniillik az a rendeltetése, hogy mikor kivettük a hasznát, lebunkóztassék.”

Harmadik ok, minden nem magán – nem egyéni – érdek iránti indolentia. Vannak emberek, kik saját magukon kívül sem hazával, sem egyházzal, sem emberiséggel mit se törődnek; csak ők boldoguljanak, a többit nem bánják, akármit csinál; még arra sem gondolnak, hogy utódaik mint élnek meg, „a ki hátul marad, huzza be az ajtót”, gondolják. Mondanom se kell, hogy az ilyen embereknek hozzánk való csatlakozása szégyen volna ránk nézve; tehát a ki ilyen ember, az ne is sorakozzék közénk. Ember és ember között – szerintem – valódi belső értékre nézve (a külső, látványos különbséget eszközölő anyagi és szellemi kincsekben való szegénység vagy gazdagságtól eltekintve) csupán az képezi a különbséget: hogy az illető ember csupán önmagát, saját csekélységét szolgálja, vagy eszméket, hazájának és az emberiségnek érdekeit szolgálja, s magára csak annyiban gondol, a mennyiben az ő existenciáját föltételezi az, hogy használhasson hazájának és az emberiségnek. Az, a mi az egyszerű sorsú, vagyontalan és magasabb oktatásban nem részesült Jézust oly isteni magasra emelte tudós és gazdag farizeus kortársai felett, az volt: hogy míg ez utóbbiak magokat szolgálták csupán, addig Jézus az igazság és a jó eszméit szolgálta; míg amazok csak saját hasznukat, érdeküket vadászták, Jézus az egész emberiséget hordozta szívében, s a mint ez eszméknek s az összes emberiségnek élt, úgy ezekért halt is meg. És csakis oly emberek élnek túl századokkal és évezredekkel halálukat; csakis oly emberek gyakorolhatnak maradandó és nagy hatást az emberiségre: kiknek érdeklődési és törekvési körét nem saját parányiságuk képezte; kik nem maguknak, hanem az emberiségnek éltek. Az ilyen emberek soha sem hálnak meg, mert megérdemelték az örök életet. Mert az emberiség egészben oly magasztos lény, mely tökéletességre és halhatatlanságra rendeltetett; de egy, csak saját zsebét istenítő parányi féreg már túlságosan igénybe vette a közkinccset képező életet, ha 50-60 esz-

tendeig rontotta a levegőt. S még ez számítana feltámadásra és halhatatlanságra? Nem úgy! önzéssel bélelt bálványa, hamis istene önmagadnak! mert te csak magad akartál élni s nem éltetted a közt: azért te meghalsz, a köz pedig élni fog. „Az léssen az első köztetek, a ki a többieknek szolgálja” monda Jézus; s mert te csak magad szolgálja voltál, utolsó lesz. Míg az emberiségnek éltek neveit imádva hordja ajkain a késő utókor: te rád, te csak magaddal gondoló bölcs, legfeljebb a birkák és szamarak gondolnak hálával, melyek sírodról a fűvet lelegelik. Meghal, megsemmisül mindenkiben az, a mi benne kizárólagos, önös; de a mi benne a közélet folyamatának – úgy anyagi mint szellemi tekintetben – anyagát képezheti, az felhasználta tik a köz által és él örökké. A kinek tehát életét egészen assimilálta a közélet, az egészen élni fog; a kinek pedig élete merőben önös volt, az egészen megsemmisül.

Negyedik ok az, hogy felülünk a zsidó hazugságoknak, elhisszük ámitásaikat, csalásaikat. Ilyen csalás az, midőn a zsidók és bérenczeik az antiszemitizmust csupán vallásüldözésnek hirdetik; holott a zsidókérdésnél vallásos elfogultságról szó sem lehet, és csak a zsidók szeretnék e mozgalmat mint vallási harcot feltüntetni, hogy népszerűtlenné tegyék azt azok előtt, kik nem gondolkoznak, – mert azok előtt, kik gondolkoznak, hasztalan akarják népszerűtlenné tenni. Csakhogy persze ezt, hogy az antiszemitizmus nem vallásüldözés, hiába beszéljük a zsidóknak és azoknak, kiket zsidóérdekek kötnek; azért ők mégis csak folyton „vallásos türelmetlenségről” lármáznak; mert a ki nem akar kapacitáltatni, azt kapacitálni nem is lehet; a rossz akarat fel nem világosítható. A zsidók és tányérnyalóik mindig ugyanazon nótát fűjják, mint a szajkó; megrögzött szemtelenséggel folyvást nemzetiségi és felekezeti izgatásnak hazudják az antiszemitizmust: holott ha eszük van, ők maguk is beláthatják azt, a mit különben antiszemita jeleseink már nem egyszer egész világosan kimutattak, – s mit előző cikkeimben magam is kimutatni igyekeztem, – hogy a zsidókérdés nem csupán valláskérdés vagy nemzetiségi kérdés, hanem nekünk keresztényeknek létkérdésünk; s az antiszemitikus – magyarul: zsidóellenes – mozgalom a mi önvédekezésünk a zsidósággal szemben; önvédelmi harczunk ez vagyionunkért, vallásunkért, állami munkánkért, egészségünk-, becsületünk-, civilizáczió- és életünkért és mindazért, a mivel birunk, mert mindabban fenyegetve vagyunk a zsidóság által, s ha e veszélyt idejekorán elhárítani nem igyekszünk, kikerülhetlen pusztulásnak megyünk elébe. A zsidóság – mint bőven kifejtem – se nem pusztá vallásfelekezet, se nem

puszta nemzetiség, hanem egy, az egész földkerekségre kiterjedő titkos, parazitikus rablószövetkezet, mely a vallás köpönyegébe rejtőzik mint farkas a báránybőrbe, s a „szabad vallásgyakorlat” firmája alatt fosztogatja, demoralizálja és irtja a keresztény népet századok óta. De még ha vallásnak tekintenők is e parazitikus banda alapszabályait, a talmudot: még akkor is jogosult és szükséges ellenük a mozgalom, mert e tanok állam és társadalom-ellenesek, s az azon tanokat követő és alkalmazó zsidóság nemzetünket s országunkat lételeben fenyegeti; már pedig maga Chorin zsidó mondta az országgyűlésen, hogy „van valami, a mi magasabban áll a hitfelekezeteknél és ez: az ország fennmaradásának érzete.”

Zsidóhazugság az is, hogy a zsidók nem tartják, sőt nem is ismerik törvénykönyvüket a talmudot. Ezzel szemben idézzük Rohling könyvéből a talmud szavait: „A béke kedvéért hazudni szabad”; és elég fölemlítenünk azon tényt, hogy B-Szentandrásról a zsidók elkergették tanítójukat, mert a keresztényekkel társalgott és a talmudból magyarázatokat nem igen tartott. Különbön bárki ha zsidóiskolában megfordul, ott láthatja a talmudot, a minthogy én valamennyiben eddig voltam, ott találtam a talmudot, s néhol már igen elhasznált, elkoptatott állapotban; bárki fölismerheti az illető könyvet, a lapok közepén a nagybetűkkel nyomott misna és gemarával, körül a széleken pedig a rabbinusi magyarázatokkal A fősúlyt a tanítást, illetve minden zsidó iskolában a talmudra fektetik, rabbi képezdékben pedig egyebet se tanulnak csak talmudot. A bibliai mózesi 5 könyvet – a mózesi törvényeket – már egyáltalában nem is tartják a zsidók, mert feleslegessé váltak, minthogy a talmud azoknak magyarázata. Mert nem az ám azoknak értelme – a zsidók szerint – a mit ott a bibliában az illető mózesi könyvek szavai mondanak; hanem az a mit azokból a rabbik a kabbalával és egyéb furfangos csűrész-csavarással kisütnek. Minden zsidó betű egyszermind egy szám; ha már most egy bizonyos szóban a betűk által képzett számokat összeadják, az így kapott számból azt, ismét apróbb számokra osztva, akár száz új . szót képezhetnek, s ilyen módon a legkegyesebb imádságból akár a legpokolibb káromkodást magyarázhatja ki a rabbinusi lángész; a mit pedig a rabbi így kifejti: az a hiteles, nem pedig a bibliai szöveg; a rabbik szava olyan érvényű szerintők, mint magának az istennek szava, s ha a legnemtelenebb gázságokat és legképtelenebb ostobaságokat és egymással homlokegyenest ellenkező vad dolgokat ugratják is ki, azokat a zsidók mind hinni és követni tartoznak; úgy hogy – mint a talmudból meg-

érthetjük – maga az Isten egész éjszakákon át egyebet nem csinál, mint hogy tanulmányozza a rabbik e magyarázatait és hasonló kabbalisztikus törvényt magyarázatokat fejteget, vagy azokon a rabbikkal vitatkozik. Például: a bibliában írva van, hogy Mózes nőül vett egy pogány nőt; ám a zsidók szerint a ki ezt így hiszi, az bolond; mert az illető szöveg rabbik által kisütött értelme az, hogy „Mózes nőül vett egy szép arcú nőt”. Mert hát (a zsidók szerint) a biblia értelme el van rejtve, de azt az „istentelenek” – a keresztények – nem tudják; ám ők, a keresztények, csak hadd menjenek kábán a szavak után, a valódi értelmet csak a nemes hagyománytól ihletett rabbik állíthatják elő a szent, görbe orrú nép számára. A zsidók szerint tehát az, a ki a bibliai szöveget tartaná, nem pedig a talmudot, az olyan bolond volna, mint az, a ki a dió csontár héját enne meg, nem pedig a bélét. Különbözik maga, az összes földkerekségen élő zsidóság főhatósága, központi kormány tanácsa a párisi „Alliance Israélite” kimondta, hogy „A talmud törvények fölöttinek, föltétlen tekintélyűnek, isteninek ismertetik el”; s másutt: „A mi a talmudot illeti, mi ennek határozott felsőbbségét valljuk Mózes törvénykönyve felett”.

És épen e nyilatkozatok szolgálnak ledöntő érvelésül a zsidók azon másik hazugsága ellen, hogy a talmudot csak az orthodoxok követik, de a neológok – haladó zsidók – nem tartják.

Mily alapon hirdetik e hazugságot a neológ zsidók? Azon az alapon, hogy íme ők a szalonnát is megeszik. Csakhogy ám a szalonna nem evése nem veszedelmes a mi egyházunkra, államunkra és társadalmi életünkre; de annál veszedelmesebb az, mit az a szalonna evő zsidó lelkében rejteget, s melyhez cselekedeteit méri! A talmud a zsidóságnak, ezen, az egész földkerekségre kiterjedő kozmopolitikus haramia bandának, melyről dr. Jellinek bécsi zsidó rabbi is bevallja egy templomi beszédében, hogy „Izrael – szét szórva a föld valamennyi országában, elszigetelten élve a különféle nemzetek között, azok nyelveit és szokásait beszélve – mégis egy népet, egy szorosan összefüggő, egyetlen népet képez”, – mondom e világra szóló rablótársaságnak a talmud alapszabályzatát, egyházi, állami és társadalmi törvénykönyvét képezi; mely törvénykönyv a párisi fő-fő zsidó kormányhatóság által szentesítve, minden zsidóra nézve kivétel nélkül „feltétlenül” kötelező, s mint maga az Alliance mondja, „minden törvények fölött áll”; vagyis a zsidónak egy ország törvényét sem szabad tartania, egyedül csak az ő talmudját. A neológok nem hiszik ugyan a talmudban foglaltató meséket, babonákat és vallásnak nevezett őrző-őrjé-őrjéket, s bolond czeremoniáit nem tartják; ezek csak a buta zsidó

tömeg számára készültek; a neológ zsidónak egyáltalában nincs is vallása, még istent se hisz; ámde a talmudban foglalt állami, egyházi és társadalmi törvényeket, az ott kifejtett életelveket és világművelési törekvéseket csak úgy tartja és követi, mint az orthodox zsidó. Magok az orthodox zsidók elismerik, hogy a külső ceremóniák a neológokat nem kötelezik, mert ezek tartása mellett a keresztények közt a „nagy hazafi” és népbolondítási szerepeket nem vihetnék. Orthodox zsidó szájából haliam, hogy elég bármelyik zsidó üdvözüléséhez az, ha mint zsidó hal meg; sőt ha különben sok szolgálatot tett a zsidóságnak, még ez sem szükséges, azért a rabbiknak mi se könnyebb, mint őket a mennyországba bejuttatni. Maga Wahrmann Mór, az ismert nevű főzsidó nyíltan kijelentette az országgyűlésen, hogy neológ és orthodox zsidók között semmi különbség nincsen. Ugyanígy nyilatkozott Nyíregyházán a zsidó saktervédő Friedmann.

Egy Gambetta, D'Israeli, Montefiore és a legutolsó orthodox zsidó között csupán olyan különbség van, mint a magyar állam ministerei vagy képviselői és a szegény magyar földművelő vagy béres között; a mint ezek mindenike a magyar államnak tagja, úgy a zsidók mindenike, öltözzék bár az kaftánba vagy franczia divat szerint, egyiránt a zsidó államnak tagja. Csakhogy míg az orthodox zsidók a zsidó állam köznépét képezik, addig a neológok a zsidó állam értelmiségét, intelligentiáját, intéző és igazgató államférfiait, politikusait képezik. Ez utóbbiak tehát eszélyességi tekintetéből túteszik magukat talmudjok lényegtelen, csak külsőségre néző szabványain; ámde már a zsidó uralkodóháznak, a Rothschild dynastiának tagjai híven megtartják minden szabványait a talmudnak, orthodox rítus szerint végeznek minden születési, házassági, temetési és egyéb szertartásokat; a minnek úgy is kell lennie, lévén Rothschild a zsidó állam személyesítője, de egyszersmind a zsidó egyház feje is, valamint a muszka csár feje úgy a muszka államnak, mint a muszka egyháznak.

Az által, hogy valaki zsidó marad, a zsidóságból ki nem lép, bizonyítja, hogy ő a zsidó államnak alattvalója, polgára, s annak törvénykönyvét a talmudot magára nézve kötelezőnek ismeri és a hol csak lehet tetteiben követi is. De mint igen fontos körülmény az is megjegyzendő, hogy a zsidóság nem lévén pusztá vallásfelekezet, még az által, hogy valamely zsidó más vallásra tér, – mint a hogy pl. D'Israeli kereszténynyé lett – épen nem szűnt meg zsidó lenni; mert még azért ép úgy polgára maradhat a nemzetek testén élődő, egységes, a párisi Alliance-től kormányzott, s a Rothschild uralkodó családtól regnált zsidó államnak, mintha zsidó vallású

maradt volna. És sok esetben egyes zsidók csupán azért keresztelkednek ki, hogy így oly fontos szolgálatokat tehessenek a zsidó államnak, a minőket mint zsidó vallásúak nem tehetnének; olyan helyekre bejuthassanak, – képviselendők s előmozdítandók a zsidók érdekeit – a hova mint zsidó valláson levők be nem juthatnának. Ezért van, hogy zsidók közül még jezsuita szerzetesek is kerülnek.

Ilykép lehet tekintenünk – mint az előbbieket – azt a zsidó hazugságot is, mely szerint a talmudban foglalt keresztényellenes szörny-tanokat a zsidók – mint elavultakat – ma már nem tartanák. Erről beszélni, ezt vitatni majdnem felesleges, mert hisz az életben ezer és ezer alkalma van meggyőződni bárkinek, liogy a zsidó talmudja gaz tanait követi és alkalmazza minden léptén, sőt hogy gazabb a talmudjánál. A miért tehát még ha a talmud nem léteznék is, úgy is fennforogna a zsidókérdés, míg ellenben, ha csak a talmud léteznék, de zsidó nem volna, híre se lenne zsidókérdésnek. Nem a talmudban van a mi ellenségünk, hanem a talmudot készítő és alkalmazó zsidóságban. Nem a talmudban foglalt gaz tanok idézték elő az antiszemitizmust, hanem a zsidók gaztettei.

Arra a zsidó hazugságra pedig még csak reflektálni is alig tartom érdemesnek, hogy a talmud nem lenne olyan, a minőnek a mi keresztény tudósaink ösmértetik. Úgy hiszem, inkább hitelt érdemelnek e keresztény testvéreink, – kiknek szavait a zsidóság tettei hangosan bizonyítják, – mint a tudósaink állításait megczáfolni egyáltalában nem is tudó, csak össze-vissza szemtelenül hazudozó zsidóság. Hisz ösmerhetjük már a zsidókat mint az öshazugság nagymestereit; oly határtalan szemtelen vakmerőséggel s megátalkodott konoksággal tudnak ők hazudni, hogy ha elkezdenék letagadni a napot az égről, talán kételkednének még annak létezésében is. Hamarabb elpirulnak a zsidó által leirt vagy kimondott szavak saját becstelenségökön, mint a zsidó, ki azokat leirta vagy kimondta. A legmegrögzöttebb keresztény gonosztevők mikor látják felhalmozódni ellenük a bizonyítékokat, nem képesek tagadni tovább: de a zsidó, az tagad; ha ott látod kotorászni a keresztény még párolgó kiontott vérében, még akkor is tagad; és – mint a krokodil, midőn áldozatának vére csorog fogain – még akkor is ártatlanságát emlegeti, s üldöztetéséről, vértanúságáról siránkozik! Mert Izrael nemcsak a gázságban, de az álnokságban is mester. Tökéletes ördögök ők. Én már gyermekkoromban, mikor magamnak az ördögöt el akartam képzelni, zsidóra gondoltam; s hogy nemcsak én képzeltem így: nézz meg bármely

művész ecsetétől rajzolt ördög pofákat, mind valóságos zsidó pofa az. Ha nincs is a zsidódnak türké még lólába, de a lúdtalpa meg van, s arczában ott láthatod vigyorogni – a mint elvesztésedre leselkedik – a sátáni vonásokat.

Azt is beszélnek a zsidók meg zsidópajtások – s különösen az emancipációt ezzel nyerték meg, -- hogy a zsidókat a középkori elnyomás és üldözés tette gazemberekké s a kereszténység ellenségeivé, de az emancipáció megannyi hasznos jó polgárokká fogja őket átváltoztatni. A kinek egy kevés történelmi ösmeretei vannak, tudhatja, hogy ez is merő hazugság; tudhatja, hogy a zsidó üloxera már akkor pusztított el virágzó nemzeteket, mikor a mai európai államok még meg se születtek. Mint filoxerákat utálták őket Egyiptomban, Syriában, Görögországban és Rómában (mindezekre még egy, e lapok hasábjain közléendő történelmi tanulmányomban lesz alkalmam visszatérni), s mint filoxerák örlötték meg a hatalmas római birodalom gyökereit, hol hasonló álnoksággal, hazudozással s fortélyokkal szinte oly befolyásra tettek szert, mint most nálunk, s azt a világot meghódított római birodalmat e nyomorult férgek megemésztették s dicstelen sírba döntötték. Ugyancsak ők ásták alá Persiát, Egyiptomot és a virágzó Görögországot, úgy, valamint az újabb korban Lengyelországot, hova az akkori időben Európaszerte folyó zsidóüldözések elől menekültek, s a szegény lengyelek védelmök alá fogadták őket vesztökre, mert a felmelengetett zsidó kígyónak első dolga volt Lengyelországot holtra marni. Törökország felbomlasztó elemeit is zsidók képezik. És maga Magyarország? Kétszer állott a sir szélén nemzetünk és mind a kétszer a zsidók vezették oda. Sajót ép úgy a zsidóknak köszönhetjük mint Mohácsot. Mindkét veszedelmet megelőzőleg a zsidó paraziták pusztították el Magyarországot annyira, hogy nem volt sem hadsereg, sem pénz; az ország jövedelmei zsidó kézben; a nép kifosztva; demoralizálva a nemzet fent és alatt; s a fenekestől felfordult állapotok közepette zsidók és olyan gaz zsidó-czinkostársak bitorkodtak a közügyekben, mint a minő Zápolya János volt. Úgy hogy a magyar nemzet minden ellenségei összevéve annyi magyarnak vesztét nem okozták, mint jóbarátunk s védenczünk: a zsidóság, egyedül.

Mint filoxerák tolakodtak be a zsidók a klasszikus világ romjain alapult újabb európai államokba is, mely államok népeinek csakhamar alkalmuk ejtődvén tapasztalni az emberarcú patkány-jövevények természetét: ösztönszerűleg védekeztek ellenük úgy a hogy lehetett, részint törvényes korlátok közé szorítása által a jött-menteknek, részint pedig (s különösen ez olyankor tör-

tént, mikor rituális gyilkosságok derültek ki) erőszakos kézzel kergetvén ki őket határaikról. Nem a középkori üldözések és elnyomás tette tehát a zsidóságot olyanná mint a milyen; hanem a zsidóság gazságai, fosztogatásai, bűnei és rituális gyilkolásai idézték elő a középkori elnyomást és üldözést ép úgy, mint a jelenleg folyamatban levő antiszemitikus mozgalmat.

«

Hasonló zsidó-csalás az, mintha a Magyarországon lakó zsidók a magyar állam polgárai volnának, vagy azok lenni akarnának. A zsidók ígéretik nagyban, hogy megmagyarosodnak s velünk összefornak; és a mi jámbor politikusaink örülnek neki, mint vak a fagarasnak és készpénzül veszik. E közben aztán az ígért összeolvadás és megmagyarosodás helyett az történik, hogy a zsidók szépen tönkreteszik, rabszolgaságba süllyesztik a nemzetet, eladósitják, megkötik az állam kezét. íme, uraim! miért ellenzik a zsidók a reformtörvényeket a földművelés, ipar s kereskedelem terén? Miért ellenezték az uzoratorvényt és a kamat-maximumot, s az ipartörvénynél a képesítés kellékét? Miért nem akarják az ott-hont mentesítő törvényt s váltóképesség megszorítását s mindazon törvényes intézkedéseket, melyeket égető szükségnek érez minden becsületes magyar hazafi? Nem világos ezekből, hogy ők a „jogegyenlőség” és „szabad vallásgyakorlat” nevében tulajdonképp azt követelik, hogy nemzetpusztító munkájukat szabadon folytathassák?

A zsidók csak addig hangoztatják és ígéretik a magyarosodást és assimilatiót, míg meg lesz föltétlenül alapítva uralmuk felettünk; akkor aztán majd elvetik az álarczot, de akkor már késő lesz a mi, üres szavakon nyargaló, együgyű fajankó-politikusainknak bámulni és fölkiáltani: „Ha ezt tudtuk volna!”

Nyíri Elek.

יהי אור

Jehi or! – Legyen világosság!

XVII.

A Talmud elvei a gyakorlatban.

Izrael kezére hosszú életén át annyi szenny ragadt és ma is annyi bűnben fetreng, hogy egy emberi élet nem volna elég az ide vonatkozó adatok fölhalmozására. Nem is mutathat föl a történelem népet, mely a zsidóval bárhol és bármikor is rokonszenvezett volna. Rút önzése, mások iránt való keserű gyűlölete, hálátlansága, árulásai és hitszegése a világ

összes népeinek megvetését, a világ valamennyi nagy szellemének undorát kelté fel e csavargó, összeesküvő banda ellen. A zsidók jelenléte minden államban az erjedés kovásza volt, mert mindenütt hűtelenek, árulók valának: államot alkotván az államban.

E sajtószerű jelenség oka ősi alkotmányukban rejlik, mely lényegileg közös az egész sémi népcsaláddal. A sémi törzsek véralkatuk, életmódjuk és éghajlati viszonyaiknál fogva monotheisták, sőt ősidőktől fogva theokratikus államszervezetet alkottak, mely szervezet lényegileg még ma is fönáll, noha a főpapi méltóság a katonai és polgári főhatalom képviselőjének, a szultánnak kezeibe van letéve, aki pápa is meg császár is egy személyben, míg az ókori zsidóságnál külön hatalom volt a politikai és külön a főpapi; de olyformán, hogy e két hatalom egymást egészíté ki: a szellemi (főpapi) hatalom a lelkiismeretet, a politikai pedig az életet és vagyont tartá kezei között. Ebből fejlődött ki később Európa közjogi viszonya a középkorban. – A zsidóság elvesztvén politikai hatalmát, az egész uralom a papság, a rabbinusok ölébe esett; a többi sémitáknál éppen az ellenkező történt: nagy harcok és vérontás által terjeszték vallásukat, minek az lón a következménye, hogy Mohammed utódai nem maradtak meg papoknak és prófétáknak, hanem hadvezérek és fejedelmek lőnek belőlük, s a főhatalom, az egyesített katonai, politikai és papi, az ő kezükben maradt. – Egy ily szerkezetű nép kei. államba soha beilleszthető nem leend. A török bár csupán vallásánál fogva szemita, – de mint az események meg fogják mutatni, – ker. hatalom által nem igazgatható, legyen az Boszniában vagy egyebütt. Tökéletesen ez a viszonyuk a zsidóknak is. Ők soha semmiféle politikai hatalmat maguk fölött el nem fognak ismerni, mindaddig, mi g e hatalom nincs összhangzatban a papival, a rabbinusival, vagyis mindaddig, míg ez a politikai hatalom nem *zsidó*.

Hazájukból való kiszóratásuk egyszer mindenkorra megtörte politikai hatalmukat: mert megszűntek mint szervezett, társadalommal bíró nemzet létezni; azonban egy nemzetbe sem olvadván be, tényleg nemzet maradtak, mint élősdiék látszólag meghajoltak a gyűlölt idegen hatalmak előtt, – ez lévén léteztük föltétele, – elveszett politikai hatalmuk helyébe a papit fogadák és ismerték el. Ezen hatalom tökéletesen a rabbinusok kezeibe van letéve. Annál nagyobb, annál átalánosabb e hatalom, minél inkább el képesek hitetni babonás népükkel, hogy ők mindenestül kiválasztott nemzet, a rabbinusok pedig csoda-erővel bíró felsőbb lenyel.: – Vegyük csak tekintetbe azt, hogy mily bajokkal, mennyi vérontással, zsarnoksággal és háborúsággal kormányozták népeiket a fejedelmek ősidőktől le egész az új korig; hogy mállottak szét rengeteg birodalmak erély és tekintély hiányában, hogy bomlott elemeire a hatalmas hún birodalom; mily vérontások, testvérharcok láncolatát képezi a magyarok megtelepedése, története, mely végre is a nemzet politikai bukásával végződék, elvesztvén önrendelkezési, saját király választási jogát. Szemben ezzel a rabbinusi kormányzás megmenté a zsidóságot erélye, ravaszsága és babonái által a végpusztulástól oly viszonyok között, melyek közepette más nemzet okvetlenül szétmállik vala. Legyen az fanatismus, legyen megátalkodott babonáság vagy bármi más, avval a történelem keveset törődik; a tény az, hogy a zsidóság létezik és pedig kedvezőbb, boldogabb állapotban, mint története bármely szakában; míg a

világverő Attila birodalma elpusztult, a honfoglaló Árpád-ház önmagát írtá ki, nemzete testvérharcokban vérzett el, puhasága által veszté el önállását.

Tekintetbe kell még vennünk, hogy a zsidóság 2000 év óta közös érintkezési ponttal, sőt közös nemzeti nyelvvel sem bírt. Mi tartotta hát folyton ébren a nemzeti érzelmet? Semmi más mint a rabbinusi erély, fanatizmussá csontosult fajszeretet, mely a községi gyülekezetek, a híres קהלים = kehalim (קהל) szervezésében működött. E vallás-politikai apró egyháztanácsok, בית דין = *bész din*-ok, vagyis titkos törvényszékek intézték a zsidóság sorsát azon idő óta, hogy mint nemzet megszűntek; intézték pedig oly módon, hogy nemcsak megőrzék nemzetüket a szétzüléstől, nemcsak kiállták a legkeményebb bántalmakat, száműzetést, joghiányt, hanem ezenfölül még meg is gazdagodtak; szétvágták bilincseiket, szédülták az őket elkerítő korlátokat, sőt az összes műveit nemzetek fölé kerekedtek, elannyira, hogy a zsidóság ma abszolút nagyhatalom, sőt a nagyhatalmak ura és kormányzója.

Nem tagadjuk, sőt nagyon is tudjuk, hogy képtelen árulások és bűnök fészke minden kahal; hanem vegyük tekintetbe a nihilisták, a socialisták, a carbonárik és a szabadkőművesek minden képzelhető nemének apró lebujaít, összeesküvéseit, dynamitját, töreit, pokolgépeit, árulásait, csalásait: kételkedünk melyiket kárhoztassuk inkább. – A zsidó előtt egy nagyszerű eszme lebeg: *faja boldogítása* – és ha lehet – világuralomra juttatása. Ugyan mi lebeg a magyar kőműves szemei előtt? – talán arra esküszik össze, hogy hazáját, faját nagy- és boldoggá tegye? Szó sincs róla! A carbonari, irredenta stb. összeesküvéseket és árulásokat értjük: hazafiság az irányzata, éppen úgy mint a zsidóké; a szabadkőművesek, e hazátlan banda fanatikus zsidó meséken, ostobaságon alapul. Iránya az összes emberiség egy testvéri akolba való terelésének rögeszméje, mely a zsidó monotheismust véli azon közforrasztó pontnak, melyhez majd minden nemzetet hozzá ragasztanak. Hát a szép Magyarország? – Ez árulók avval nem törődnek; azt hiszik, hogy a magyar is oly ember lévén mint más: hadd keveredjék el a többi között!! – Nem sokkal gonoszabb és árulóbb ez, mint valamennyi zsidó kahal!

Hogy mire képes a titkos összeesküvés, azt láttuk Olaszország felszabadításánál, a nagy forradalmaknál, látjuk Angliában, Oroszországban és a zsidóság hatalmán. A mi magyarjaink föltalálhatok minden titkos összeesküvésben, minden páholyban, *ahol nem Magyarország boldogságáról van szó*; a zsidó ellenben mind valamennyiben jelen van és pedig mint *vezér* és *elnök*; még e titkos „munkát” és hatást is *saját érdekeinek útjára terelvén!* íme ilyen rengeteg erő szendereg a *kahal* intézményében! – Ha ily *kahalok* szervezésére alkalmas, és ügyetlen nem lett volna fajunk annak idejében, a helyett hogy rőfös peroratiókban éltesse a hazát és sok más egyebet: akkor ma nem volna hajlongó, kézcsókoló, kalapemelgető nevetséges báb, mely hosszú hálálkodással köszön meg egy kalapjába dobott morzsát.

Volna még itt több más egyéb is, a mi szintén méltán tekintetbe veendő; ilyen az pl., hogy a zsidó papságnak és kahalnak nem állt szolgálatára kard, lőfegyver, akasztófa és kerék; náluk nem kellett máglya és más efféle, népüket mégis összetarták és annyi ínségből kigázolva végre teljes uralomra segíték. A mi magyarjainkat se löpor, se golyó, se

kerék, se akasztófa összetartóvá nem teszi; ha arról van szó, hogy kezdjünk valamit: megered a szónoklat, a hazafias ömlengés; de ha a tett pillanata megérkezik: egyik a másikat nógatja, ösztökéli. Nem igya zsidó! Ha bármely rongyász zsidó kezd valamit: a többi rangkülönbség nélkül áll melléje és tolják szekerét.

Tehát két ily elütő faj áll a jelen anti-szemita harcban egymással szemben: a ravasz róka hyena-természettel, tigris-karmokkal vagyis a zsidó; és a jámbor tehénke nagy testtel, tele bölcs mérséklettel, óvatossággal és szelíd indulatokkal, t. i. a magyar. Ily szelíd természettel a keresztény föl sem teheti, hogy a zsidóban oly szörnyű ellenséggel bír; sőt nagyon sokan pusztá remlátásnak és rögeszmének vélik a zsidókról táplált anti-szemita nézeteinket. Iménti példákat sokan túlhajjottnak fogják tartani; a mi hogy mennyire tényleges, azonnal meg fogjuk látni.

Már magukban a kahalok által elért eredmények is olyanok, hogy velük párhuzamba a történelemben mi sem állítható: se in a szerzetesi intézmény, sem a kőműves-összeesküvés. Ha valami hasonlítana hozzájuk, az legfőleg a keresztények ősi katakombái és gyülekezetei; azonban ez intézmények egészen más irányban működének. Százados elnyomatásuk és üldöztetésük kudarczczal végződék, és szenvedélyes ellenállásuk kicsavarta a világverő Róma és a fölforgató barbárok kezeiből a fegyvert, de nem azért, hogy ama népeket valamelyik faj uralma alá hajtsa, hanem hogy az erénynek, az emberiségnek és testvériségnek, ezáltal pedig a polgárisodásnak megnyerje, érintetlenül hagyván azok nemzetiségét, nyelvét és függetlenségét. – Ezzel szemben a zsidó hódításra és fajuralomra tör, hogy minden más népet leigázzon, minden más intézményt elsöpörjön. – Ha már az elszórt, össze nem függő kahalok oly hatalommá emelték a zsidóságot, mint a minőnek látjuk: hatványozva fognak a jövőben céljuk felé rohanni azon nagy eredmény védelme alatt, melyet a nagy *Szanhedrin* (Alliance) alapítása által értek el. A párisi nagy szövetkezet talpkövét képezi a fölállítandó zsidó birodalomnak. Az egyes kahalok saját körükben önrendelkezéssel bírnak, mint eddig; ezenkívül azonban ügynökei és végrehajtói a nagy tanács (*Szanhedrin* = Alliance Israélite Universelle) határozatainak; e nagy tanács pedig nem egyéb mint *visszaállítás a jeruzsálemi synedriumnak*, mely király nem létében az egész zsidó nemzetet kormányozza úgy a vallási mint a politikai ügyekben, egyesítvén magában a királyi és főpapi hatalmat.

Ne beszéljen már most nekünk senki a zsidók *számáról*: hogy Magyarországon csak ennyi és ennyi zsidó van, tehát ezektől félni anyám-asszony dolog. Mi nem félünk a zsidótól, ha karddal és ágyúval jön, még akkor sem, ha mi volnánk kevesebben; hanem félünk az ő gonosz összeesküvésüktől. Mert tudnunk kell, hogy a zsidó még a verebet is mindig ágyúval lövi. Soha *egy* zsidó *egy* keresztény nyel – komoly ügyben – szemben nem áll; a keresztény mindenkor az összes zsidóság boszújának teszi ki magát. A kahal nem alkuszik, hanem parancsol és rendelkezik; és mint ilyen a *Szanhedrin*-en kívül semmi egyéb tekintélyt és hatalmat el nem ismer. A *kahal* souverain joggal rendelkezik zsidai felett, tőle főlebbezés nincs. *Zsidónak ker. törvémszékeknél csak keresztényt szabad bevádolnia*, zsidók közül pedig a מְנוּדָה = *menüde*-t (a kiközösítettet), vagyis olyat, aki valamely kisebb dologban a kanálnak nem engedelmesskedett; és a *mukhram*-ot a kiátkozottat: mert ezek מוסר = mauser-ök

(árulók). Sokszor olvassuk a lapokban, hogy ez és ez a zsidó panaszra megy a hatósághoz rabbinusa ellen; az ilyen már kétségbeesésből cselekszik, mert már nem tud hova lenni az üldözés miatt. Néha zsidó indít port zsidó ellen gyarló vagy semmis alapon; ez a *kahal* ügynöke és azért pöröl, hogy a $\text{הרם} = \text{hherem}$ által sújtott *mukhramot* kétségbeesésbe hajtsa. Kisebb „kihágásért”, pl. ha valaki egy vaknak gáncsot vetne, hogy elessék, vagy ha nehézfejű a tanulásra (ez is kihágás) stb., az ilyet $\text{גדו} = \text{nidduj}$ -jal (kiközösítés) sújtanak. Ugyanez osztályba tartozik a ker. törvényszék előtt pörlekedő zsidó is, mert a *Sülkhan órukh* (Jóre déa), a *Hhósen hammispat*, különösen pedig a $\text{האשית הבמה} = \text{Résisz hhokhmó}$ (a bölcsesség” kezdete) szerint megállapított 24 kiátkozási ok közül mindjárt a 2-ik azt fenyegeti, a ki a *kahal* szolgáját, küldönczét megveti, a 9-ik pedig már kereken kimondja, hogy:

המעיד על ישראל

Hamméia al jisrúeol

9-edszer; az (közösítendő

בערכאות של גוים

be-orkhosz sel gójim?

ki) a ki pörösködik zsidóval a hitetlenek törvényszéke előtt.

E szerint zsidónak *csupán keresztényi* szabad a „hitetlenek” törvényszéke elé hurczolnia, míg maguk között a *kahal*, a *bész din* a legfőbb törvényszék.

Béhhaj r. a „*Kad hakkemahh*”-(lisztes korsó-)ban féktelenül dühöng azon zsidók ellen, akik netán bátrak volnának a pogányok bírósága elé járulni; a többi között így hadonáz:

$\text{ם שהולך ודן בערכאות}$

Mi se-haulekh v'don

Aki elmegy és pörleke-

$\text{אש גוים דרו זה מהלל}$

be-erkhóosz Sel gójim,

dik a *gójim* törvényszéke

$\text{את השב ית' ותקר שם}$

haré ze mehhallél és

előtt: íme az *megszentség-*

ע"ז

hassem (jiszborekh)um
jokar sém avódo zóra

teleníti a nevet (legyen áldott, t. i. *Isten nevét!* és dicsóti a *bálvány nevét!*)

Sőt annyira megy ez őrjöngő, hogy valamivel alább az ilyen „nagy bünt” sokkal nagyobb gonoszságnak tart, mint magát az emberölést; és, hogy az rablás meg istenkáromlás. – Ez az oka, hogy a zsidóság oly sokat futkos a ker. hatóságok nyakára, folyton pörrel üldözvén, haszontalan följelentésekkel gyötörvén és fagatván a keresztény népet. Szokásban van még náluk $\text{מצות} = \text{maczosz}$ -t küldözgetnek; azt azonban kevesen tudják, hogy a zsidó ez által legnagyobb megvetését fejezi ki az illető iránt. Némely zsidók ugyanis belekevernek e lisztbe egyet-mást; bele is pökösnek azon készlet közé, melyet a gójimnak szánnak és *hajmeresztő átkokat mondanál megevőjére*. Mellesleg azt is megemlítem, hogy elmenvén tisztos keresztények mellett, szintén köpdösnek, nemkülönben a mészárszékeknél kiakasztott húsrá is.

„Szabadelvüink” „izraelita polgártársai” e szerint a legveszedelmesebb összeesküvők és árulók, mint akik nyíltan merik övéiket arra tanítani, hogy a ker. hatóságok el'nem ismerendők; hogy ker. törvényszékek és bírák nem bírnak joggal a zsidóság fölött, hogy a *kahal* az egyedüli törvényszék, mely iránt a zsidó engedelmisséggel és tisztelettel tartozik. – Hogy teljesen kiábránduljanak a törvényhozás tagjai, ide írom számukra a nagy *Mause har Majmon* r. idevonatkozó tanát, mely imígy hangzik (Hilkhosz, a szanhedr. utol. fejez.):

בלהן בדייגי כומים
 ובערכמות שלהן א פּעא
 פי שהיו הניגים בדיני
 ישראל הרי זה רשע
 וכאלו חרף וגרף והרים
 יד בתורת משה רבנו
 שנא (שמות כא) ואלה
 המשפטים אשר תשים
 לפניהם. לפניהם ולא
 לפני כותים לפניהם ולא
 לפא הדיוטות:

Kol hadden be-daj-
 jone kúszim uverköosz
 se-léhen af-al-pi se-hóju
 dinéhem kdiné jiszróel,
 haré ze resó, u-killu
 hhóraf ve-gaddéf, ve-hé-
 rimjódb'thórosz Mause
 rabbénu se-na-emar (s'
 mosz 21): „Ve-élle ham-
 mispotim aser thaszim
 lifnéhem; „*lifnéhem,*
v'lo lifné kúszim; lif-
néhem, N'lohaddijótausz.

Mindaz, aki pörlekedik a
 kutheusok (nem zsidók, ker.)
 bírái és az o törvényszékeik
 előtt, még azon esetben is,
 ha – föltéve – hogy azok
 bírósága olyan volna, mint
 Izraelé, íme, az *ilyen isten-*
telen. Ez éppen annyi mintha
 szidta, káromolta volna Mó-
 zses, a mi mesterünknek
thoráját (törvényét), vagy
 rá kezét emelte volna, mert
 mondva van: „Exod. XXI.
 1.) „Ezek pedig az ítéletek
 (tételek), melyeket eléjük
 teendesz;” (tehát:) *eléjük,*
 nem pedig a kutheusok elé;
 „eléjük”, nem pedig az *esze-*
veszettek elé.

A ker. törvényszékek tehát és azok bírái eszeveszettek! – Hitvány, nyomorult zsidó! Azonban legyünk béketűrők! Ki tudja, nem így rendelt e-e a sors, hogy a zsidók látnak mélyebben a dolgok fenekére? Ha ők annyira megvetik a ker. hatóságokat, annak bizonyosan nem az az oka, hogy ezek valami igen szigorúak volnának irántuk, hanem éppen ellenkezőleg. Mert az előbbi esetben vérengző zsarnokoknak fognák nevezni, míg e helyen csak „idióta” czimmal illetik, kétségkívül gyáva meghunyászkodásukért. Hagyjuk tehát a dolgok rendes folyását; ne forduljunk mi is ellenük, hagyjuk ezt a zsidóra: ha a mi hatóságaink e vakmerő gúnyt, lenézést és megvetést zsebre teszik, száradjon rajtuk! Csodálatos gúnyt üznek e hatósági testület némely tagjai önmagukból, midőn *hennün-%et* antiszemítákat káromolnak, ócsárolnak és üldöznek, nagy komolyan fenyegetvén *minket*, akik éppen az *Ő* ellenségeiket akarjuk félre söpörni, míg a zsidókat, akik őket gyűlölik, megvetik, „idiótának hívják, pártfogásukba veszik. Talán ebből áll a „Philosophie des Unbewussten;” váljék hát egészségükre!

Volna még egy másik igen nagy megbeszélni való tárgyunk, melyre az apró zsidó-pajtásukat figyelmeztetni szeretnők; minthogy azonban folyóiratunk célja némileg elütő, gyűlékony és robbanó anyagokkal nem foglalkozik, abban hagyom, csak annyit jegyezvén meg az okos emberek kedvéért, hogy mi antiszemíták csak előfutárai vagyunk azon nagy antiszemitizmusnak, mely ma mégcsak a göröcsövek-, távcsövek-, bonczkések- és görebekben, meg a tudósok íróasztalán, laboratóriumában és jegyzeteiben lappang. Ezt a colossust a budapesti rendőrök és osztrák tiszték, vagy a hatalom más eszközei nem fogják megakasztani. – Mi csak gyakorlati, azaz anyagi oldalával foglalkozunk az antiszemitizmusnak és itt is csak a zsidóval, főleg pedig mint összeesküvővel, áruólóval és a ker. társadalom felforgatójával; és azt hisszük, hogy jól megfeleltünk hivatásunknak, ha gaz tetteikről, áruólásaikról, hitszegéseikről letépvén a hazug leplet, őket valódi mezükben állítjuk a kételkedő világ elé. – Csikorgassák bár ránk fogaikat a koppasztás és mosás alatt rugdalódzó rabbinus szomszédok és zsidai; pisszegjenek bár ránk a vakok: küzdelmünk az emberi szellem szabadságharcza, valódi nemes és őszinte „Culturkampf;” vagy „Struggle for life.”

Hátra volna még ezek után Mause bar Majmon r. egy idézete, melyet Constantinus L'Empereur holland tudóstól vevék át, hozzáadván szokásom szerint a magyar átirást és fordítást. Sok mindent idéztem eddig, melyek között hajmeresztők is vannak; olyan azonban egy sincs közöttük, mely egy csapásra annyit mondana, a mely a zsidó szellemet, annak hitszegő, áruló és istentelen voltát úgy kitárná mint ez. A legmagasb fokú megbotránkozás vonaglása kell hogy járjon át minden ideget, midőn ker. szelidségű ember olvassa. E szöveg *Mause bar Majmon* r. azon iratából való, melylyel a *Báva Mma* IV. f. 3-ik (általunk a múlt novemberi füzet 46-ik lapján közölt) misnáját magyarázza, és így hangzik:

בשארע דין ישראל עם
גוי ענין הדין ביניהם כך
הוא. אם יש לנו בדיניהם
זכות גדון להם בדיניהם
וממר להם כך דיניהם
ואם טוב לנו בדיננו גדון
להם כפי דיננו ונומר לו
כך דיננו: ואל תתמה
על דבר זה ואל יקשה
בעיניך כמו שלא יקשה
בעיניך שהיטת הבהמות
ואת עלפי שאל הטאו
לפי שמי שאו בו שלומות
המדות האנושיות אינו
בכלל האדם על האמת
אבל תכלית מציאותי
לצורך האדם:

K'se-ora din Jiszróel
im gój inj on haddin
benéhem kakh hú: im
jes lónu be-dinhem ze-
kűsz, nedűn lóhem *be-
dinhem* u-mémar ló-
hem: „Kakh dinhem.”
Ve-im tauf lónu *be-
dinenu*, nódin lóhem
ke-fi *dinenu*, ve-nau-
merlau: „Kakhdinenu.”
– Ve-al tisz'ma al d'
var ze, ve-al jikse be-
én ekhó k'mau se - lo
jikse be-énekho *sehhi-
tasz havhémausz* ve-af-
alpi se-lo hhotóu le-fi
*se-mi se-én bau s'le-
müsz hammiddausz Jia-
enüsius, énau biJclal ha-
ódam* al há-emesz, aval
*thaJclisz m'czüisze le-
czaurekh hó-ódam.*

Ha pöre esik Izraelnek
gójjal, a jog ügye velük
ekként leend: ha *ránk* nézve
van (az ő) törvényükben
igazság, ítélni fogjuk őket
(*az ő*) törvényük szerint,
mondván nekik: „Így (ren-
deli *az ő* törvényük.” Ha
pedig *ránk* nézve ked-
vező (valami) a *mi* tör-
vényünkben (fordul elő),
megítéljük a *mi* törvényke-
zésünk szerint, és (azt mond-
juk neki:) „Így parancsolja
(a *mi*) törvénykezésünk.” Es
ne is csodálkozzál e dolog
felett, és ne (lássék) ke-
ménynek szemeidben (éppen
úgy) a mint nekik (látszik)
keménynek szemeidben *le-
ölése a baromnak*, jöllehet
mitsém vétkezett; mivel
*akiben nincs meg az emberi
erények tökéletessége*, igaz-
ság szerint az emberiséghez
nem számítatik; hanem az
8 lényének *rendelitetése* (az,
hogy) *az ember szükségletei-
nek kielégítésére szolgáljon.*

Íme pajtások, ez önöket illeti! Magyarázatul még hozzá-
adom, hogy az „emberi erények tökéletessége” alatt a *körülmettség* ér-
tendő; és így azt jelenti e gyalázatos káromlás, hogy a ki nincs körül-
metszve, *az úgy legyilkolható mint a barom*: mert nem lévén körülmetszve,
nem számítandó az *emberek* közé, hanem csak – mint a szarvasmarha –
arra való, hogy az emberre dolgozzék, utóbb pedig levágassék. – Ez
tehát a mi „szabadelvűink” „Mózsés vallású, német ajkú, de magyar ér-
zelmű polgártársaidnak emberisége (humanismusa), szabadelvűsége,
fölvilágosultsága és hazafisága

בן יוברו כל יהודים הם הזורים: = *Kén jofdú kol-jehúdím! hem hhazírím!*

Palaestinába e hazaáruolókkal!

Avellanus.

Német antiszemita szövetség.

F. évi február végével Berlinben „Német-antiszemita-szövetség” alakult meg egész csendben Berlinben. Mivel a zsidóság társadalmi s politikai hatalmának súlypontja a szabadkőműves páholyokban van, a német-antiszemita-szövetség D. A. B. (Deutscher Antisemiten-Bund) betűk alatt szinte szabadkőművesi páholy módra szervezkedett. A szövetség osztályokra van felosztva egy vezér vezetése alatt. Egy-egy osztályban (sectióban) tíznél több személy nem lehet; ha a vezérek mozgékonyasága folytán ez a szám túl lesz haladva, az osztály a maga köréből egy új vezért választ, a ki, miután a már létező vezérek gyülekezete által tisztességében megerősítettet, saját szűkebb osztályát megalakítja. A nemes versenyzés, mely a szövetség felvirágzására nézve nagy fontossággal bír, első gyümölcse ez elvnek. Mindegyik vezér agitátorrá lesz, már csak azért is, mert tudja, hogy tevékenysége pontosan ellenőrizhető. Míg a német-antiszemita-szövetség mérvei maguk a vezérek előtt is titkot képeznek, mégis ezek adják az irányt, a mennyiben határozatokat hoznak, természetesen az elnökséggel egyetemben. A ki e határozatoknak nem veti alá magát, egyszerűen kizáratik, és joggal, mert pártunk szétforgácsolódása legkivált a szájhősöknek és a kötekedőknek tulajdonítandó. E szövetség különös előnye az, hogy a nem-független antiszemiták tagsága csak az elnökség és vezérük előtt ismeretes. Mert sok olyan ember van, a kiknek a mindennapi kenyér miatt szívük érzelmeit eltitkolniok kell, de ha arra kerül a dolog, hogy a tömeggel együtt zárt sorokban haladjanak, nem maradnak el.

A szövetség céljainak elérésére szolgáló eszközök titkot képeznek, azonban úgy látszik, hogy az antiszemiták sorakoztatása után, azok tömeges tüntetésekre fognak mozgósíttatni. Ha ez megvalósul és e tüntetések jól fognak jelenetettetni, s ha továbbá a vezetés erélyes és öntudatos fog maradni, úgy Izrael nemsokára egy jól fegyelmezett ellenséggel fog szembenállani, a mely arra lesz hivatva, hogy őt korlátai közé visszaszorítsa.

A berlini „Wahrheit” után.

Schönerer György lovag.

Az osztrák antiszemitizmus vezére felől, a kinek politikai alakja mindinkább kimagasul az elzsidósodott Ausztriában, az épen nem antiszemita „Kölnische Zeitung”-nak Bécsből a következőket írják:

„Schönerer a Herkules teljes munkában van. Seprűje veszettül sepri az istállót, s a felkavart por égeti az „érdeklettek” szemeit. A nagy izgalomban levő lakosság tetszése mellett állítja pellengére ez a Zwettl-választókerületbeli Herkules a kis és nagy bűnösöket, és mint a baglyot füleinél fogva szegez a parlament kapujára nem egy ál-becsületes embert. Az ember a Bécsben végbemenő figyelemreméltó eseményeket nem értené, ha a dolgok menetét szem elől tévesztené és a mi benső állapotaink mintegy természetes „fejlődését” figyelmen kívül hagyná.

Nem értené az ember azt, mikép lehetett egy oly férfiú, a ki sem valami különös tehetséges ember, sem a politikai viszonyok megítélésére valami nagy képességgel nem bír, Ausztria lakossága legfontosabb érdekeinek szóvivőjévé és előharczosává, és pedig annyira, hogy legtehetségebb ellenfelei remegnek előtte, – ha elfelednénk azon körülményeket, a melyek alkalmasak voltak őt a legutóbbi évtized alatt felemelni. Schönerer képviselőt ma párthívei egész komolyan, ellenfelei pedig gúnyosan „az osztrák Bismarckénak nevezik.

Schönerer egyike volt azon kevés férfiúknak, a kik intő szavukat felemelték, a midőn a „Kultur-Kampf” Németországban javában virágzott, s a midőn minden az egyház, intézményei és szolgálai ellen intézett „tény” az osztrák német nemzetipártiak és szabadelvűek által üdvívalgó tetszéssel fogadtatott. S e mellett Schönerer épen nem volt „ultramontán.” Bátran reámutatott a helyeslést rivalgók köreire és azokra az elemekre, a melyek a katholika egyház üldözését különösen s a kereszténység üldözését általában feladatukul tűzték ki. A földművesek a „közönyös” Alsó- és Felső-Ausztriában kezdték őt megérteni, s párthíveinek köre lassankint kiterjedt a vidéken s végre a városokban is.

A Németországból kiindult második mozgalom, az agrárius mozgalom őt ismét a keresztény földműves részén találta a földbirtok kiszivattyúzó és uzsorásai ellen. E kérdésben kitűnt, hogy a földművesnek ellenségei a nagytőke és az uzsorásoktól való emancipálásában ugyanazok voltak, a kik a keresztény egyház elleni harcot a legszenvedélyesebben szítani törekedtek.

Következett a harmadik mozgalom Németországban, az antiszemita mozgalom, a mely ismét egy országban sem kelthetett élénkebb visszhangot mint Ausztria-Magyarországban, s Ausztriában Zwettl képviselője, minden oldalról helyesléssel kísérve, az élére állt e mozgalomnak, és összekötetésben az észak-német és magyar elvtársakkal megkezdé azon agitációt, a melynek jelentősége napról-napra jobban szembeötlök, s a mely még távolról sem érte el a végét.

Következik a negyedik mozgalom, az államsocialisztikus. Ha már az első kettőben a népvezérnek és képviselőnek alapeszméje mind világosabban kiderült, úgy tehetségei a következő kettőben teljesen kifejlődtek. A birodalmi tanácsban Schönerer a szélső baloldalon ül; ő maga képez egy pártot barátjával és elvtársával Fürnkranz-czal; mindiga „vadász” közé tartozik; de ha őt gúnyosan „az osztrák parlament lelkiismeretének” nevezik, ezzel fején találták a szeget. Amit ő a parlamentben, csekély parlamentáris iskolázottsága és természetének hevéssége miatt nem tudott megtalálni: egy elvtársi és baráti kört, azt ő a házon kívül mind jobban s jobban megtalálta. A nép szereti, ha a dolgok és személyek fölött sok hímezés-hámozás nélkül, s lehetőleg kíméletlenül és kemény kifejezésekben beszélnek előtte. Ebben a tekintetben Schönerer lovagnál se a képesség, se a bátorság nem hiányzik; de szigorúan az igazságnál maradunk, ha azt állítjuk, hogy kifejezéseinek erőteljsége és előadásainak kíméletlensége teljesen megfelel az uralkodó korrupció nagyságának vagy tulajdonképen mélységének.

Persze a szabadelvű és szemitikus sajtó óvakodott a népgyűléseken tartott beszédeinek legtöbbjét egész terjedelemben közölni; megelégedtek azzal a mindig ismétlődő megjegyzéssel, hogy „Schönerer lovag ismeré-

tes modorában a szemita tőkeről és sajtóról stb. beszélt.” Végre a marhavásárkérdésben és az északi vasút kérdésében sikerült neki az a hallatlan dolog, hogy az ő agitációja előtt meg kellett hátrálnia Bécs városa hosszú éveken át volt képviselőjének dr. Kopp Józsefnek, a baloldal egyik főmatadorának és a Taaffe minisztérium egyik főtámaszának. Azon népgyűléseken és választói gyülekezeten, a melyek a döntő gyűlést, a melyben Kopp mandátumát letette, megelőzték, Schönerer eszméi és tanácsai lőnek elfogadva, s el lőn fogadva azon indítványa, hogy a képviselő „kötött útlevéllel” az északi vasút elleni küzdelembe küldessék. Ezen határozatban Kopp képviselő bizalmatlansági szavazatot látott, s mandátumát hamarosan letette. Az ezen esemény által a parlamentre és Bécs egész polgárságára gyakorolt benyomás roppant hatalmas volt, s e mellett még ki sem számítható, hogy minő következményeket fog ez esemény maga után vonni.

Erre (május 2-án) következett Schönerer heves beszéde az északi vasút ellen, a parlament ellen, a sajtó ellen és a bécsi ügyvédek ellen, a mely beszédben részben egyenesen kimondta, részben pedig sejtetni engedte, hogy a Rothschild-ház és az északi vasút által széles körök megvesztegetve vannak. Szemben ilyen vádakkal az nem használ semmit, ha Zwetti képviselőjét beszámíthatlan állapotban levőnek akarják feltüntetni; ilyen állításokat és célzásokat se egy parlament, se a sajtó, se végül egy kormány nem fogadhat közönyösen. A parlamenti tárgyalásoknak és a sajtó nyilvánosságának értéke jönne kérdés alá, ha itt behatólag és kíméletlenül nem nyomoztatnák az igazság.

Schönerer célzásai jobbra úgy mint balra szóltak; a foederálistákat szintűgy találták mint a német-nemzetiségieket, a lengyeleket úgy mint a cseheket. A kormány és az északi vaspályatársulat közt kötött egyezmény végleges sorsa fölött a legközelebbi jövő fog dönteni; az egyelőre egy bizottsághoz lett utasítva. De az államosítás melletti agitáció a lakosságban óriási mérveket öltött. Egész tömegét a kérvényeknek az alsó-ausztriai községek több mint feléből 20,000 felül levő aláírással terjeszthetette elő már eddig is Schönerer, s folyton folyvást újabb kérvények érkeznek be.

Most már az a fontos kérdés merül fel: minő magatartást fog a kormány követni ez ügyben? Schönerer, a minisztérium egy heves ellenfele, ennek nagyobb szolgálatot tett, mint a többségnek bármely kiváló vezére: széles rést ütött a baloldalban, s annak tekintélyét a lakosság előtt hatalmasan megrendítette.

Az eset annyival inkább figyelemreméltó, mert egy német-szabadelvű képviselő okozott vereséget a német-nemzeti pártnak. Azonban Schönerer már rég megvált ettől a német-nemzeti párttól. A legutóbbi évtized minden mozgalmában, a melyekben ő, mint fentebb is említve lett, a nép jogai mellett síkra szállott, ő a szabadelvű-németpártiakat mindig a szemita tőke és azon sajtó szolgálatában találta, a mely sajtó a szemita tőke védelmét magának legfőbb feladatául tűzte ki.

A „német párt”-ot Ausztriában, a mely a zsidóhatalomtól nem tudta megszabadítani magát, a mely a szemitaságnak folyton uszályhordozója volt, utóírta az a sors, a melyet gyávaság és jellemtelenség megérdemelnek. Aggályljal és félelemmel tekinthet ez a párt a legközelebbi birodalmi gyűlési választások elé a birodalmi székvárosban!

A választási csata után.

A választási ütközet lezajlott, s belőle az antiszemita párt se megtörve, se meg fogyva, de sőt ellenkezőleg számban megsaporodva s tekintélyben, erőben megnöve, kelt ki. Az antiszemita képviselők a múlt országgyűlésen voltak 7-8-an, a jövő országgyűlésen lesznek 20-22-en. Nagy részük óriási szótöbbséggel lett megválasztva. Így a magyar antiszemita törzs-kerületében Rumban Istóczy Győző 1098 szótöbbséggel, Simonyi Iván Magyar-Óvárrott 1090 szótöbbséggel, Ónody Géza Hajdú-Nánáson 1028 szótöbbséggel, Vadnay Andor Tapolczán 919, Szalay Károly Csurgón 1075, dr. Nendtvich Károly Zurányban 580, báró Andreánszky Gábor Pinczehelyen 530, Csuzy Pál Szakacson 300 szótöbbséggel győzött. Mit bizonyít ez? Azt, hogy a hol alkalmas jelölt van, s kellő gond, idő s erő fordítatik a nép felvilágosítására: ott ellenáll hatlan erővel nyilatkozik a nép ösztönszerű antiszemitikus érzülete, a melynek ellenében a többi zsidóbarát pártok még csak megállani se képesek, hanem mint szélvész a katangkórót, hajtja őket maga előtt.

A most nevezettekén kívül megválasztva lettek még Ráth Ferencz volt képviselő Szempczen, dr. Komlóssy Ferencz Verbón, Margittay Gyula Hajdú-Böszörményben, dr. Rác Géza (dr. Nendtvich Károly jeles védője a múlt hó 24-én Pozsonyban lefolyt sajtóperi tárgyaláson), Zimándy Ignác Szeniczen, Veres József Orosházán.

Ezekén kívül vannak olyan képviselők is, a kik ugyan, legalább eddig, nem tagjai az országgyűlési antiszemita pártkörnek, de választóik előtt antiszemitáknak vallották magukat. Ilyenek: Gruber János szüli kerületi, Gyórfy Géza nagy-vázsonyi kerületi, Hertelendy Ferencz. marczali-i kerületi, Verhovay Gyula Czegléd városi, Szalay Imre lengyeltóti kerületi, Pantotsek Rezső nagyszombati kerületi stb. képviselők, nem is említve azon úgy szélsőbali, mint mérsékelt ellenzéki, sőt kormánypárti képviselőket is, a kik programjukban concessiókat voltak kénytelenek tenni az antiszemita törzs-kerületnek. S ez utóbbi az *indirekt* nyeresége a jelenlegi választásokból az antiszemita törzs-kerületnek; mert az ilyen félantiszemita képviselők ellenünk nem fognak oly merev magatartást követni, ha pártunk indítványai majd napirenden fognak lenni.

Tehát számban és erőben nagyban gyarapodtunk. Pedig ugyancsak megfeszítették erejüket ellenünk a kormány és a zsidóbarát többi pártok. Az a kétszázezer forint, melyet a budapesti zsidók,

„Wahrmann Mórral élükön, választási czélokra a kormány rendelkezésére bocsátottak, sőt még ennél több is, az antiszemita képviselő-jelöltek megbuktatására lón fordítva, s abból bizonyára aránylag legtöbb fordítottat Istóczy Győző megbuktatására, mert Rumban ezúttal hallatlan pénzfecsérlés volt; hanem persze hiába! Istóczy választóinak nagy része megitta az ellenpárt borát: *Istóczy egészségére*, s elvette az ellenpárt pénzét azon előre eltökélt szándékkal, hogy azért mégis Istóczyra szavaznak; s így is tettek. A rumi kerület egyik községében, a mely tisztán Istóczyra szavazott, a jelölt körútja alkalmával tartott gyűlésen egyik igen értelmes választó polgár így nyilatkozott: „Mi mindent elfogadunk az ellenpárttól, sőt rajta vagyunk, hogy *minél többet fizessen*; ezt pedig azért tesszük, hogy jövőre pénzzel Istóczy Győző ellen ne is merjen senki többé próbálkozni!” A rumi kerületben az ellenpárt tömérék pénze úgy járt, mint mikor például egy ritka rostába mákot tölt az ember; a máknak minden szeme keresztül foly a rostán, s a rostában egy mákszem se marad. A választási pénz a rumi kerületben teljesen elvesztette hódító hatalmát.

A kormány és a zsidóság legfőbb támadási czélpontja Istóczy kerülete, Rum volt. Hogy minő erőfeszítések történtek itt, arra nézve érdekes világot vet a többi között a „Függetlenség” czimű napilapnak következő sürgönye is:

„Rum, június 15. A tegnapi választásnál Istóczy Győző kapott 1728 szavazatot, b. Mikos János pedig 630 szavazatot, s így daczára annak, hogy az egyesült kormánypárt és zsidóság mintegy negyvenezer forintot elvert Istóczy megbuktatására, Istóczy Győző mégis 1098 óriási szótöbbséggel lón megválasztva. Mellette volt, egy-két úr kivételével, az összes intelligencia a kerületbeli papsággal együtt. Az öröm általános – a hangulat a lehető leglelkesültebb. A választás a legpéldásabb rendben ment végbe, daczára a tengernyi népnek, s daczára annak, hogy a választási elnök Marton Pál, báró Ambrózy Lajos sugalmazására, az Istóczy-pártot, kitéve ezt a többször szakadó esőnek, a község végére szoritotta, s Rum egyetlen vendéglőjét, a tulajdonos határozott tiltakozása ellenére, a Mikos-pártnak adta át, s így az Istóczy-párt egész estig étlen-szomjan állott, de állott mint a sziklafal rendületlenül.”

A kormánynak ezen hallatlan erő kifejtéssel – a főczélon kívül – még egy más mellékcélja is volt: t. i. lekötni Istóczyt síj ját kerületében. S ezt a czélját teljesen el is érte. Levél levél után, sürgöny sürgöny után jött, hogy Istóczy siessen ez vagy ama kerületbe a párt jelöltjének támogatására, különben veszte a kerület De bizony, sajnos, ő sehová se mehetett: volt magának is elég baja és dolga saját kerületében, a hol 67 község van, s a melynek teljes beutazására 10 nap is alig elégséges.

Több kerületben a párt jelöltje egymaga is képes volt meg-

birkózni a nehézségekkel. Voltak azonban kerületek, a melyekben a morális támogatás hiánya miatt jelöltjeink meg-buktak; majd valamennyi ily kerületben azonban csak *kevés szavazat-különbséggel*. Ilyen sajnálatos bukások: Tartoll Mártoné a bazini kerületben, Fülöpp György a dunapataji kerületben, Szitár Dénesé a sásdi kerületben, Probszt Dénesé a vágvecsei kerületben, Szendrey Gerzsoné a dárdai kerületben. Ezen kerületek azonban a legközelebbi alkalommal biztos antiszemita kerületek lesznek, mert a párt ott már szervezva van, s a kivívott morális siker egy részről, más részről pedig a zsidóság növekvő henczegése csak fokozottabb tevékenységre ösztönzi párthíveinket az ily kerületekben. Íme ott van például a szakcsi kerület, a hol tavaly 172 szónyi kisebbségben maradtunk; az idén már ugyanott Csuzy Pál 300 szótöbbséggel győzött; a tavaly Szakcson megbukott dr. Nendtvich Károly pedig ma a zurányi kerületnek 580 szótöbbséggel megválasztott képviselője. A hova mi antiszemiták egyszer betettük a lábunkat, nem tud onnét bennünket – rendkívüli, ritka eseteket leszámítva – semmiféle hatalom se kiverni.

Ilyen sajnós rendkívüli esetet képez Makó eleste, a hol Széll György nagy kudarczczal megbukott. S ez az egyedüli veszített kerülete az antiszemita pártnak. Hogy mik voltak az okai Széll György bukásának: azt itt bővebben fejtegetni fölösleges.

De ha mi veszítettünk egy kerületet, annál többet veszettek a filoszemiták. Megbukott a többi között Eötvös Károly három helyen: Budapest-Erzsébetvárosban, Veszprémben és Gyalun, Mezei Ernő Miskolczon, Polonyi Géza Szolnokon, Helfy Ignác Győrött és Baján stb. No hanem azért megmaradt Szegeden, ellenfeleinek szarvas-hibái miatt, Herman Ottó úr; s így da capo kezdheti a jövő országgyűlésen; csakhogy az ő filoszemita nótáit most már egy egész chorus antiszemita fogja ám „kontrázni!”

Mi, mint növekedésben levő új párt, természetesen „ragadozó” természettel birunk, s a hol lehetett, bizony nem néztük: kormánypárti, habaréki vagy szélsőbali kerület-e az, a melyet meg-rohanunk. Nagy is e miatt a jajveszékés és szitkolódás a filoszemita többi pártoknál, melyeknek a testén meghíztunk.

Igaz, hogy „falánkságunkban” még csak fertályig se laktunk, jól; mert hisz *jogosult* étvágyunk elég nagy; de majd ennek is eljön az ideje. Mi, a kik 8 éven át éhen-szomjan egymagunkra hagyatva vártunk, – most már könnyen várhatunk még három évig; mert tudjuk, hogy a *mienk*, antiszemitáké a jövő!

S én istenem! már ma is, ha pártunk mindössze csak fél-annyi anyagi eszközzel rendelkezett volna is, mint a mennyit például

a kormány és a zsidóság egyes egyedül csak Rumban elvert, – ma legalább is 60-70 antiszemita képviselő lenne megválasztva!

Hanem hát „arme Leute kochen mit Wasser!” Az antiszemita-párt végrehajtó bizottságának hónapokon át nem állott több pénz rendelkezésére mint summa-summarum 6-700 frt, mond hat-hétszáz frt, a mi a központi igazgatás költségeire is alig volt elég-séges; míg a kormánypártnak egyedül csak a zsidók kétszázezer ftot bocsátottak rendelkezésére, a mérsékelt ellenzéknek pedig fő-papok és főurak négyszázezer ftot írtak alá.

És mindennek daczára a kormánypárt *kevesebb* képviselő-vel rukkol be a jövő országgyűlésre mint a múlt országgyűlésen; a habarékpárt alig egy-két képviselővel szaporodik; a szegény antiszemita-párt pedig majdnem *megháromszorozza* magát!

A milliókat a német-zsidó börzejargon „buták”-nak nevezi; hát biz a kormánypárt és habarékpárt által elvert „buta” milliók és százazrek se tudták: *hova* kellett volna menniök, hogy velük a *biztos többség* megszerezhető legyen. De hát nem hiába küzdünk mi antiszemiták a pénz hatalom ellen: kerül is a pénz bennünket mint az ördög a tömjént. Se főpaptól, se mágnástól, se dúsgazdag polgártól nem látunk mi egy kan krajczárt sem.

Azt mondják: eddig nem volt bizalom az ügy iránt: majd ha az antiszemita-párt megerősödik, máskép lesz a dolog.

No hát, hála isten, ma már eléggé megerősödünk, s rövid idő múlva *még jobban* is megerősödünk.

Hogy a nervus rerum gerendarum dolgában most már ezentúl csakugyan *máskép* lesz-e a dolog: majd hiszen meglátjuk!

De akármiként fog is lenni a dolog: mi antiszemiták, bízva a megvesztegethetlen s romlatlan magyar nép rokonszenvében és tetterős támogatásában, vidáman felkiálthatunk: „Előre antiszemiták, mienk a jövő!”

Budapest, június 18.

A rumi kerületi intelligencia nyilatkozványa.

A rumi kerületi választási mozgalmak egyik legkiválóbb mozzanatát képezte azon nyilatkozvány, melyet a kerületi intelligenciának f. hó 2-kán Rumban egybegyűlt tagjai kibocsátottak.

Istóczyaak egyik legnagyobb büszkeségét képezte s képezi az, hogy mellette nemcsak a kerület romlatlan népe, hanem ennek hivatott vezérei; a kerület előkelőségei is majd-

nem kivétel nélkül oly lelkesen sorakoztak, s ezzel fényes példát adtak annyi választókerület többnyire erkölcsileg gyáva intelligenciájának is: miként kell az antiszemitizmus igaz ügye mellett nyíltan sikra szállani.

Örök emlékezet okáért ide iktatjuk az országszerte nagy feltűnést keltett és mély benyomást tett nyilatkozványt.

N y i l a t k o z a t .

Szemben azon tényvel, hogy a rumi kerületi választók túlnyomó többsége Istóczy Győző volt képviselő jelöltségéhez pártkülönbség nélkül rendületlenül ragaszkodik, a mely tény tudatában is, a kerületi szabadelvű párt választmánya már korábban oda nyilatkozott, hogy a rumi kerületben ezúttal a szabadelvű párt ellenjelöltet ne léptessen fel; –

szemben továbbá azon tényvel, hogy a kerületi pártválasztmány határozott ellenzése daczára, báró Mikos János úr, egyesek által a kerületi szabadelvűpárt czége alatt mégis felléptetve lett, s ezen egyesek által történt fölléptetés s jelöltség a kormány támogatását is bírja:

a kerületi szabadelvűpárt választmányának alulirt tagjai a czélból, hogy a jelenlegi választási mozgalmak alatt szabad kezét nyerve, Istóczy Győző jelöltsége mellett állást foglalhassanak, – a kerületi választmányi tagságról ezennel lemondanak.

Egyúttal pedig úgy a kerületi választmány alulirt lemondott tagjai, valamint az alulirt választók pártkülönbség nélkül kijelentik, hogy mély megütközéssel s megbotránkozással tapasztalják azon nagymérvű etetést-itatást, vesztegetéseket s vesztegetési kísérleteket, melyek a szabadelvű párt czége alatt a rumi kerületben naponta elkövetetnek.

Kelt a rumi kerületi szabadelvű párt választmányának Rumban, 1884. évi június hó 2-án tartott üléséből, illetőleg az ezt követett bizalmas értekezletből.

Förster Otto földbirtokos, elnök, *Bödey* Imre jegyző, *Góry* Antal kanonok esperes, *Lakatos* Károly számtartó, *Németh* Pál plébános, *Györy* Lajos mérnök, *Márton* József tanító, *Kelemen* István plébános, *Bödey* Kálmán plébános, *Soós* János plébános, *Gróf* Ferencz plébános, *Bendekovits* Sándor számtartó, *Kéthelyi* Ferencz földbirtokos, *Horváth* Miklós tanár, *Lóránth* Antal plébános, *Hayde* István zárdafőnök, *Schöbt* Mauritius lelkész, *Bódai* Ödön segédlelkész, *Kardos* József tanító, *Györy* Kálmán urad. ispán, *Kiss* Gyula jegyző, *Keresztúri* József birtokos, *Mester* József birtokos, *Könczöl* István plébános, *Tegyey* Ferencz plébános, *Práyer* Károly főkertész, *Gsider* Imre birtokos, *Smodits* József számtartó, *Jendl* György, *Markó* János tanító, *Nóvák* György, *Bozzay* Imre földbirtokos, *Németh* Károly földbirtokos, *Horváth* József ügyvéd, *Vörös* Ferencz tanító, *Németh* Mihály, *Csupor* József számtartó, *Tormásy* Károly tanító, *Pörmezei* Antal, *Székely* István, ifj. *Horváth* János, *Sőre* Mátyás, *Horváth* György, *Zsigmond* Imre tanító, *Gaál* Illés földbirtokos, *Lajos* Ferencz plébános, *Molnár* Antal tanító, *Lehrmann* Ferencz szám-

tartó, *Istóczy* Sándor ügyvéd, *Gállen* János, *Balázs* János, *Horváth* György, *Bendl* Adolf, *Real* Antal erdész, *Kremier* György orvos, *Végh* József, *Emhoffer* N., *Kántor* György, *Tóth* György, *Horváth* György, *Polányi* János, *Somogyi* Károly jegyző, *Pados* Sámuel, *Bocló* Ignác birtokos, *Kummer* Ákos ispán, *Koós* György, *Anmár* Márton, *Németh* Mihály, *Soós* János, *Kder* Antal, *Kóbor* Ignác, *Kóbor* Ferencz földbirtokos megbízottja.

A „Hollósy Mihály” álnevű zsidó a rumi kerületben.

Nyílt levél rumi kerületi elbarátaimhoz.

Tehát már Önöknek is alkalmuk lett megismerkedniök *Hollósy Mihály* urammal, a ki most már a rumi kerületi községek nyakára is küldözgeti piszkolódó s rágalmazó leveleit s nyomtatványait. Tudják Önök, ki és mi ez a *Hollósy Mihály*? Ez egy álnév, a mely alatt egy zsidó gazember vagy egy egész gaz zsidó banda rejtőzik, a ki, vagy a mely már két év óta infesztálja piszkolódó, rágalmazó és fenyegető leveleivel s nyomtatványaival az antiszemita képviselőket s általában mindazokat az országban, a kik nyílt antiszemitékként szerepelnek.

Ha valaki még” nem ismeri az undok zsidó lelkületet egész meztelenségében és pöködelmességében; e ganajlével írt iratok elolvasása után bőven van alkalma vele megismerkedni!

A *Hollósy Mihály* név alatt rejtőző kötnivaló zsidó szabadkőműves banda *titkos nyomdában* nyomatja iratait, s többnyire Szegedről küldözi azokat, úgy mint írott leveleit is szét. De jöttek már tőle levelek hódmező-vásárhelyi és budapesti postabélyeggel is ellátva.

Mi antiszemita képviselők sokáig nem jöttünk nyomára annak, mely zsidók lappanganak a *Hollósy Mihály* álnév alatt, s azért ellenük törvényes lépéseket eddig” nem is tehattünk; most azonban valószínűleg” nyomában vagyunk a zsidó gazembereknek. Hozzánk antiszemita képviselőkhöz érkezett halomnyi rágalmazó leveleik és titkos nyomdában készült nyomtatványaik oly vádanyagot képeznek, a melynek alapján több évi börtönbüntetés várakozik Izrael ezen, magyar álnév alá bujt s a sötétben poloskamódra dolgozó nyúlboros, nyúlgyáva fiaira.

Különben mi antiszemita képviselők a „*Hollósy Mihály*” álnév alatt bujkáló zsidó gazembernek vagy zsidó gazembereknek minden újabb levelén – minden hónapban szoktunk kapni legalább is egy-egy ilyen piszkolódó s közben fenyegető levelet, – jót szoktunk mulatni; s azon leveleknek pimasz, pimaszabb vagy legpimaszabb stílusából következtetünk arra, hogy mélyre, mélyebbre vagy legmélyebbre szúrtuk-e bele a kést Izrael búzhódt testébe? A *Hollósy Mihály*-féle álnevű levelek és titkos nyomtatványok a mi legbiztosabb hévmérőink az antiszemitizmus hőfokának meghatározásában.

Eddig” magával „*Hollósy Mihály*” urammal foglalkoztunk. Most térjünk egy más dologra,

A Hollósy Mihály álnév alatt garázdálkodó zsidónak vagy zsidóknak a rumi kerületben is *kell összeköttetéseknek lenniök*, különben nem szerezhették volna meg Hollósy Mihályék a rumi kerületi községek jegyzékét.

Ez okból, de különben is felkérem tehát minden elvbarátomat a rumi kerületben, hogy azon körülmetélt és körülmetéletlen, keresztetetlen s keresztelt zsidókról hozzám azonnal jelentést tenni szíveskedjenek, a kik a Hollósy Mihály-féle piszok iratokat terjesztik, mert én ezek ellen rágalmozás és becsületsértés miatt bünpert fogok indítani, s legyenek azok akár zsidók, akár zsidó talpnyaló gatyás emberek, akár pedig kaputos zsidóbérencz, tekintetes vagy nagyságos urak, vagy pláne méltóságos urak, – őket az Arnstein Simon hídvégi zsidó sorsára fogom juttatni.

Majd pokolkövel fogom kiégetni a rumi kerületből az ott némely helyen mutatkozó ráksebet.

B u d a p e s t , június 19.

Istóczy Győző.

Az oroszországi zsidókérdés állása.

A sz.-pétervári zsidóügyi bizottság már korábban felhívta az egyes kormányzóságokat, tennének javaslatokat azon törvényes rendszabályokra nézve, melyek a keresztény népnek a zsidó fosztogatások elleni sikeres megvédése céljából megragadandók lennének.

Ennek folytán a kormányzóságok nemrég be is terjesztették részletesen kidolgozott javaslataikat, s ezek, kivéve a chersoni kormányzóságét, egyértelműleg mind drákói szigorú indítványokkal léptek fel. E javaslatok körülbelül egybehangzók lévén, az alábbiakban ismertetjük azok főbb pontjait:

1. Azon törvényes rendelet, mely szerint a zsidóknak megengedték zsinagógák és iskolák építése, megváltoztatandó, és az eddig fennállott ilyenmű intézetek bezárandók; ellenben a zsidóknak megengedtetik, hogy az isteniszteletet saját házukban, de semmi esetre sem külön e célra berendezett nyilvános épület, vagy nyílt gyülekezetekben végezhessék.

2. Minden eddig a zsidók nevelését illető rendelet érvényen kívül helyezendő. A zsidóknak szabadságukban áll gyermekeiket a fennálló keresztény iskolákban neveltetni, de olynemű korlátok közt, hogy a zsidó gyermekeknek mindig az általános népességgel arányban álló része látogathatja csak az előadásokat.

3. A zsidók anyakönyvei keresztények által vezetendők, és az ezek által figyelembe veendő rendelet ugyanaz, mely szerint a dissidensek anyakönyvei vezetettek.

4. A zsidóknak tiltassék meg:

a) lakhelyeket falvak és különösen a mezővárosokban a rendes lakosok között választani; b) bármily birtokot bírni falvakban, akár saját, örökölt, vagy ideiglenes a birtok, akár egyeseké vagy egész testületké. Azon esetben, ha a zsidók a falvakban való lakásukat illető ezen megszo-

rításokat áthágnák, a vétkesek administratív úton azon helyre küldendők, melyen be vannak írva, ismételt esetben a vétkesekre a 804. §-ban előírt büntetések alkalmazandók.

5. Azon fennálló törvény, mely szerint a zsidóknak a falvakban ingatlant bírni nem szabad, érvényben marad, és a mezővárosokra és városokra is kiterjesztendő.

6. A zsidóknak meg kell tiltani a malmok, javak és gyárak kibérlését, továbbá nem szabad nekik ezekre sem felügyelni, sem birtokba venni és semmi esetre sem engedendő meg nekik ezekben valamely állomás betöltése.

7. Hogy az imént jelzett tilalmak szigorúan megtartassanak, áthágás esetében szigorú büntetések alkalmazandók, (melyeket a javaslat fel is sorol).

8. A zsidóknak mindenütt megtiltatik, bárminemű közvetett vagy közvetlen igényekkel lépni fel a szeszógetés, bármely ital mérése vagy a pálinka-égetés körül. Az illető hatóságoknak azon ideiglenes rendelet adassék ki, hogy a fentebbi tilalommal összeütköző eseteknek a törvény által való elintézéséig a zsidók minden pálinkaégetése és italmérése bezárassék.

9. A zsidóknak meg legyen tiltva:

- a) Országos vásárhelyek és bazárok bérbevétele;
- b) Vásár napján a városból élelmiszereket vásárolni;
- c) A le nem aratott búzát megvenni;
- d) Lovakkal vagy más marhával kereskedni, vagy ily üzletben bizományoskép vagy segédkép résztvenni;
- e) Bőrgyárakat venni, bérelni vagy gondozni;
- f) Gyógyszertárakat venni vagy bérelni;
- g) Kapualjakat vagy más ilyen dolgot venni vagy bérelni.

10. A megváltoztatott 137. §, szerint a zsidóknak a szállításoknál, bérleteknél, vagy gazdasági dolgoknál a vállalkozás megtiltatik, és a tilalom a városokban és mezővárosokban fekvő paraszt birtokokra is kiterjesztendő.

11. A zsidók állami szolgálatba ne vétessenek fel.

12. A benszülött népességnek a földek vétele vagy kibérlése megkönnyítendő, és lehetőség nyújtandó a zsidó tőkével való concurrálásra.

13. Országos bankok vagy más nevek alatt hitelintézetek nyitandók, hogy a földbirtok vétele vagy kibérlése megkönnyíttessék. Ily hitelintézeteknek a zsidók részére nem szabad hitelezniük.

Az ó- és középkori keresztényüldözések mint a zsidóüldözések okai.

– Mutatvány Zimándy Ignác országgyűlési képviselőnek „Hiteles zsidó-káté” című művéből. –

Már Heródesről mondja az Apostolok cselekedeteinek könyve, hogy szent Jakabnak karddal történt kivégeztetése úgy mint sz. Péter elfogatása a zsidók sürgetésére s azok kedvéért történt legyen. Az üldözőből kereszténynyé s apostollá lett szent Pál, a keresztények üldözésében egye-

sült zsidó secták telhetetlen gyűlöletének különösen kimagasló tárgya lön. Jeruzsálemnek Krisztus által megjövendölt végpusztulása után, a zsidó nép szétszóratásával megszűnt a zsidó állam, s evvel a törvényei vallási szertartások kötelező ereje különösen a zsidókból lett keresztényekre nézve is elavult, ami által mélyre vágó különválás ment végbe ez utóbbiak és a zsidók között, akik mint Krisztus nevének egykori dühös ellenei, ezentúl minden kereszténynek engesztelhetlen üldözőivé lettek, s maradtak mai napig.

Ezt már Nero uralkodása alatt bő mértékben tapasztalták a keresztények. Ekkor ugyanis a zsidó érzelmű Poppaea Sabina titkos cselszövényei folytán, a vérengző Nero közvetlen környezetébe is befürödván, az orczátlanul tolakodó zsidóság, a 64. évben kitört véres keresztény üldözésnek jelentékeny tényezőjévé lön. – A legképtelenebb vádak, a leggyűlöletesebb, legutálatosabb gyanúsítások, melyek a keresztények tanai s vallásos szertartásai ellen ekkoron emeltettek, mind a zsidó írók aljas rágalom szülte agyrémei valának, úgy hogy Tertullián, Hyppolit, Jusztin s Origenes apologetikus iratai első sorban a kereszténységet minden oldalról támadó Judaismus ellen irányozvák, és méltán, miután már akkor is kétségtelemné vált, miszerint a rajongó zsidóság vak fanatizmusa legalább is oly veszedelmes az ifjú kereszténységre nézve, mint akár a büszke imperátorok kegyetlensége ^{x)}, akár a vakbuzgó bálványimádók vad

^{x)} Hogy az úgynevezett „tíz nagy” keresztényüldözés Nero, Domitian, Traján, Mark-Aurel, Septimius Severus, Maximinus Thrax, Decius Trajanus, Valerian, Aurelian s Diocletian alatt, nem annyira s nem kizárólag a római imperátorok kegyetlenségének vagy a meghódított népek isteneit és vallását is tiszteletben tartani szokott római nép vallási rajongásának, hanem első sorban és túlnyomólag a zsidó bujtogatásnak, ingerlésnek, gyanúsításnak, folytonos rút ócsárlásnak, s nem ritka esetben a zsidó pénz általi vesztegetésnek tulajdonítandó, azt a legújabb történelmi kutatások tökéletesen kiderítették. S hogy az említett üldözések nem valának még vérengzőbbek, még általánosabbak, s még hosszabbak, az csak azon körülménynek rovandó fel, hogy a keresztények vesztére, teljes kiirtására törő zsidóság, minden ravaszsága, minden – – financiaiális fontossága s befolyása daczára sem vala képes teljesen megnyerni a vitéz, lovagias római nép becsülését; sőt ellenkezőleg, az egyenes, bátorlelkű római előtt, csak mint elfajult, alávaló jellemű s így mint megvetendő idegen tűnt föl az akkor is már „handléroző zsidó.” Hogy ez nem légből kapott mese, hanem tagadhatatlan valóság, azt a nyájas olvasó a következőkből láthatja:

a) Martialis jeles római író Epigrammáinak I. könyvében, in Coecilium imigyen gúnyolja a „handlet” kiáltó római zsidót: „Transtiberinus. ambulator . . . pallentia sulphurata fractis permutat vitreis.”

b) Cicero, pro Flacco beszédében ezeket mondja: „Köztudomású dolog, mily számosak immár a zsidók, mily mérvben ragaszkodnak egymáshoz, s mily befolyást gyakorolnak a gyűlésekben. Annál nagyobb elismerést érdemel tehát ama férfi bátorsága, a ki e barbár sektának, eme folyton háborgó tömegnek, eme gyalázkodó s gyanakodó nácziának ellenszegülni s ellentállani bátor volt.”

gyűlölete. E meggyőződést sejteti szent Justin ama nyilatkozata, mely szerint a zsidók „mindenütt, ahol csak lehet, üldözik a keresztényeket,” s ugyan ő Tryphonnal folytatott dialógusában ezt mondja: „Ahelyett, hogy magatokba szaunátok, a világ minden részébe külditek embereiteket azon czélbói, hogy ellenünk uszítsák a nemzeteket, közönséges csábító párt-hívei gyanánt mutatván be s arról vádolván bennünket, hogy e csábító tiszteletére a legocsmányabb s legundorítóbb büntényeket szoktuk elkövetni.”

Szent Polykarnak Smyrnában 166-ban történt elfogatása s megkínztatása, Ruinart, Acta sincera Martyrum szerint nem annyira a pogányok, mint a gyűlölködő zsidók gonosz műve volt. akik nemcsak e -püspök elégetését sürgetik vala fenyegető nyugtalansággal a proconsulnál, hanem a reménylett elégetéshez szükséges rőzsét s fát is, egetrázó örömrivalgás s fülhasító zsibongó gúnykaczaj között készíték elé.

342. körül Krisztus után szövetségben leljük az akkori zsidóságot Alexandria.pogány lakóival a keresztények kiirtására, s ugyanazt találjuk 353-ban Palesztinában is.

A Julián uralkodása alatt tapasztalt enyhe bánásmód s a nekik nagy mérvben hízogó tolerantia által elkapatva neki mennek az alexandriai, damaskusi, gazai, beyruthi és askaloui keresztény bazilikáknak s kihívó vakmerőséggel elégetik azokat. (Sz. Krizostom. Horn. 44. in Math. – S. Ambu. ep. 40. Migne. pag. 1107..)

Szemben a zsidók eme crudelis magaviseletével a keresztények iránt, korántsem lehet feltűnő a keresztény császárok szigorú ellenhatása. –

e) Tacitus, Hist. lib. V. cap. ő ezt mondja a zsidókról: „Ő előttük minden megvetendő rosz, ami előttünk szent; ő nekik mindaz engedve van, ami nekünk tiltatik. Szoros összetartásuknál fogva hatalomra verogdtek, — — — sa más nemzetbelieket ellenségeik gyanánt gyűlölik.

d) Juvenalis Satyrae 14. v. 104. a nem-zsidók iránti kegyetlen szivtelenségöket korbácsolja.

e) Seneca pedig panaszkodik, hogy ezen „gyalázatos, megvetésre méltó népség már minden országba furakodott. — Ök a legyözöttek, úgy-mond a bölc Seneca tovább, törvényeket szabnak a legyözöiknek.”

f) Titus, Jeruzsálem legyözöje, oly mérvben tanulta megutálni a zsidóságot, hogy megfogadta annak teljes kiirtását,

g) Suetonius, Vita Augusti cap. 93. azt mondja, hogy a zsidók Augustus korában annyira utáltattak, hogy ez utóbbi, midön megtudta, hogy unokája Cájus a zsidók templomát nem méltatta arra, hogy ott áldozatot mutasson be az isteneknek, dicséröleg s helyeslöleg nyilatkozott Cájus felöl, a mi, tekintve a rómaiak ama szokását, melynél fogva a meghódoltott idegen népek isteneinek is áldoztak, csakis páratlan-megvetés jelölü vehető.

h) Hadrián császár nemcsak az újból fölépült s Aelia Capitolinának nevezett Jeruzsálemben, hanem annak környékén sem tűrte a zsidóságot, ami épügy, mint a római hivatalnokoknak a zsidók irányában tanúsított drákói szigora, melylyel a zsidókat, ahol csak lehet, fosztogatják vala, mind megannyi bizonyítékai ama mély s általános megvetésnek, melylyel a nyiltlelkü római nép az alattomos, ravasz, sivár lelklütölü, leskelödö kigyó: a zsidóság irányában viseltetek.

I. Theodosius rendelete folytán 415-ben a pörösködő zsidók keresztény bírák elé állíttatnak; Honorius császár pedig 418-ban elrendeli, hogy a zsidók minden állami hivatal viselésétől eltiltassanak (mert úgy mond: visszaélnék galádul a reájok bizott hivattal a keresztények rovására,. X. – Cod, Justin, lib. I. Tit. 7. –) s a katonáskodás kötelmétől fölmentessenek; egyúttal meghagyja, hogy a zsidók „Purim” ünnepe, amelyen nem csak Hámanra átok mondatik, hanem a megváltás szent jelvénye, a kereszt is gyalázatos módon profanáltatik, a zsidó ünnepek sorából kitöröltessék (Baronius n. 29.)

Megtörve s megsemmisítve látván nyugaton, a kereszt jelének kitűzete átal, hatalmukat s befolyásukat, ami által az általuk oly nagy mérvben gyűlölt keresztények üldöztetése és irtása is lehetetlenné vált: kiolthatlan gyűlölet és daemoni boszú sugallta cselekvésök terét keletre helyezték át, itt a kereszténynyé lett római birodalomban megakasztott keresztényüldözést annál nagyobb hévvel folytatandók, s így India, China, Perzsia lön most szerencsétlen szemtanúja ama vérengző üldözéseknek, melyeket az elkeseredett zsidóság a keresztények ellen mindenütt és mindenkor támasztott és támaszt, a hol és amikor erre kedvező alkalmat talál. – Perzsiában II. Sapor alatt oly rémséges mézárulás vitetett véghez minden rang-, kor- és nemi különbség nélkül a keresztényeken, hogy amint ezt Zozomenos (Hist. eccl. II. 9-14) keseregve elpanaszolja,. 16,000 keresztény vértanúvá lön. (342-379.) S mit tettek Alexandriában 415-ben! – Alattomosan s ravaszul összebeszélve, késő esti időkből zajosan kiabálták: „a bazilika ég!” – Természetes, hogy a keresztények seregenként siettek a szent helyen kitört tűz oltására. De oh,, mi történik!? – a legkülönfélébb öldöklő eszközökkel ellátott, s titokban leskelődő zsidók, azon rendben gyilkolák rakásra a mit sem gyanító keresztényeket, a melyben egymás után érkeznek vala!!! – (Socrat. Hist. Eccl. VII. 13.)

Zenon uralkodása alatt, Chronicon paschale (Migne P. G. 92. p. 842) elbeszélése szerint leölvén galád módon Caesarea keresztény lakóinak tetemes részét, sz. Prob templomát is elpusztították.

Yemanának (Boldog Arábia) Dhu-Nowaz nevezetű zsidó vallású usurpatora 522-ben vadállatokká lett hitsorsosai segedelmével oly borzadalmas krudelitásokat vitt véghez a keresztényeken, hogy maga a mohamedán AI-Korán is megsokalja (Sura 85.) Ezen rémséges zsidódühöngésről némi fogalmat alkothatunk magunknak, ha figyelemmel elolvassuk magának a vad Dhu-JMowaznak III. Mundhirhoz – Hira királyához intézett eme szavait: „Megölettem 280 keresztény papot, leromboltam Yemana (Ilomeria) minden keresztény templomát, kivégeztem mindazokat, akik Krisztustól megválni vonakodtak. Ruma hercegnőt, aki leányával együtt állhatatosan kereszténynek vállá magát, megkötözve földre teríttem, szemellettára lefejezett leánya vérét szájába öntetem, s végre őt is lenyakaztatám.

Ehhez hasonlók valának ama kegyetlen mézárások, melyeket a zsidók Caesareaban (555-575.) a keresztények ellen elkövettek; de merőben hajmeresztő ama kannibáli brutalitás, amelyet 610-ben Antiochiában elkövettek. Elfogták ugyanis szent Anastázt, a város szeretett patriarcháját, irtóztató kínzások között meggyilkolták, s leöldösve e mellett a keresztény lakosok nagy részét, óriási máglyát raktak, a melynek lángjai kö-

zött hamuvá égetek a leöldöklött keresztények földi maradványait, (Mise. ap. Baron. 609.) Ezen antiochiai zsidólázongás elnyomására egész hadseregek lettek igénybe véve, s ezeknek is csak nagy erőfeszítés mellett, sikerült a vad dühében garázdálkodó zsidóságot szétugrasztani.

A szétkergetett dühöngők azonban csakhamar ismét alkalmat találtak az Antiochiában félbeszakított keresztények elleni vérengzés folytatására. III. Chosroes perzsa király hódítólag lépve föl keleten, nagy veszélyvel fenyegeti különösen a keleti kereszténységet. – No nem kelle több ennél a kereszténység elleni dühtől tajtékozó zsidóknak! – – Sűrű sáskaseregek gyanánt özönlenek III. Chosru pogány táborába, a hol különösen Jeruzsálem meghódoltatása után 90,000 keresztényt rabszolgaként megvásárolván, azokat egytől-egyig kisebb-naayobb csoportok szerint kegyetlenül lemészárolták (Theophan. chronogr. Corpus script, byzant .XVI. p. 174. et 263.)

De ez mind csak vajmi csekélynek tűnik föl azon leírhatlan eljárással szemben, melyet a kiengesztelhetlen zsidóság, a kereszténység egyik legdühösebb ellenségével: a mohamedanizmussal szövetségbe, a kereszténység irányában tanúsított.

A perfid Judaismus Mahomed szövetségét is annál inkább alkalmasnak találhatta, minthogy ez utóbbi izmaelita családból származván s Ábrahámot a „hivők” ős atyjának elismervén, a többiben pedig magát a kereszténység esküdt ellenségének vallván, a zsidók nagybecsű rokonszenvét, magára nézve oly üdvhozó testvéri érzelmeit eleve kiérdemelte magának. Igen nagybecsű vala Mahomeda nézve e rokonszeny, s üdvhozó e zsidó testvéri érzelem, mert hisz már Mekkából Medinába futásakor (622) bőven tapasztalható az őt támogató zsidóság jóindulatát, a mennyiben Kazradi, Aws, Koreidha s Nádit előkelő dúsgazdag zsidócsaládok nemcsak szívélyesen fogadták, hanem ügyesen el is rejtették az új prófétát, amit ő később a maga részéről avval hálált meg, hogy a zsidó népet mindenkor s minden erejéből védelmezni s a zsidó zsinagógákat, bárhol találja is azokat, föltétlenül respectálni fogja. – Ez időtől kezdve izlam és judaizmus mint afféle intim bajtársak, mindvégig karöltve járnak, és pedig oly szilárdul, oly elválaszthatlanul, hogy Mahomed minden ezentuli intézkedésén, minden törekvésén a perfid zsidóbefolyásnak erős, irányadó nyoma látható. Elárulja ezen befolyást első sorban Mahomed maga, azáltal, hogy elvetvén rögtön futása után azon, még futása előtt megállapított elvét, melynél fogva türelmesség leendett parancsolva az „igaz hívőknek” a keresztények iránt, evvel ellenkezőleg azt mondta ki elvül már a zsidó befolyás folytán, hogy az Isten által is elvetett keresztények nem tarthatnak igényt arra, hogy az „igaz hívők” között türeszenek, vagy hogy ezek irányukban kímélettel s irtalommal viseltessenek! Tekintettel erre, nem csoda, hogy a mohamedanizmus által pártfogolt s törekvéseiben támogatott zsidóság, a maga részéről mindenhol segédkezet nyújtott az előre törő izlamnak. *) A perzsa zsidók örömmel s nyitott karokkal fogadják a mohamedán betörést – 651. – Alexandria 40.000 zsidaja nemcsak hogy nem védelmezte tűzhelyét a rohanó vad Amru ellen, hanem inkább gyalázatos árulással mindent elkövette, hogy a szorongatott várost Amru seregének átszolgáltassa.**)

*) Lásd bővebben Jóst. Geschichte der Juden. Berlin 1825. X. k. 5. f.

**) Lásd Bamberger op. cit. II. p. 20.

vol áruló szerepet játszott a perfid zsidóság Spanyolországban az arabok általi meghódításánál, s ezeknek Franciaországba tett betöréseinél is,*) s ennél fogva nem csoda, hogy a szaracénok testvéreik gyanánt ölelik keblükre a spanyol zsidókat, s nem csoda, hogy Abd-ul-Aziz, azon alaptalan, a zsidók által koholt ürügy alatt, hogy Sevilla lakói lázadást terveznek, részben száműzi, részben leöletli azokat, s a várost zsidókkal és mohamedánokkal népesíti be.

A zsidók és mohamedánok közötti intimitás már annyira ment, hogy II. Abd-ér-rhaham (850) egy szaragossai dúsgazdag zsidó unszolására azt rendelte, hogy a spanyolhoni keresztények vagy zsidókká, vagy mahomedánokká legyenek, s hogy ez nem történt, bizonyára sem a zsidóknak, sem a mahomedánoknak nem róható föl érdemül.***) – Nem volt erre idejük! – – mert a győztes francia hadak ugyancsak sarokba szorították őket, irgalom nélkül lekasabolván az útjukba került zsidókat, mely utóbbiak, hogy ekkoron végig ki nem pusztultak, csak Berengernek, Narbonne püspökének s II. Sándor pápának köszönhetik, akik hathatós pártfogásuk alá fogták az üldözötteket.

Kevéssel ezek után ismét keleten látjuk borzalommal a zsidó perfidiát! – 1011-ben ugyanis Hakem kalifasága alatt oly rémítő módon mészároltattak a keresztények, hogy rövid idő alatt 30,000 keresztény templom párologó romjai mellett a legyilkolt keresztények százezrei porladoznak vala. S minthogy ezen krudelis vérontás csakis a perfid zsidóság alattomos ördögi biztatásának vala tulajdonítható: bizonyára legkevésbé lehet csodálni, hogy, amint ezt a „Monumenta Germaniae historica, Scriptorum VIII. 664. lapján följegyezve találjuk, a kereszténységének hallatára Európaszerte roppant elkeseredettséggel támadta meg a körében lakó zsidóságot. Tehát:

„Hinc illae lacrimae!!!” – – –

S itt ismét kiemelendőnek látszik, hogy, ha a közmegbotránkozás s közelkeseredés eme vészteljes napjaiban nem lettek volna római pápák s katolikus püspökök, akik az üldözött zsidóságot hathatós pártfogásuk alá vették, a földühödött s vérig sértett kereszténység úgy kipusztította volna Európából az izlam kebelbarátjait, amint kiüzte magát az izlamot. – No de van is ezért hála éa köszönet a megvédelmezett judaizmus részéről! – – – „Die ingratum, et omnia dixisti”!!!

De ha egyrészt, a mint láttuk, védelem alá vette az üldözött zsidókat a pápai szék és püspöki kar, másrészt meg is kívánta és méltán az egyház mindenütt, de különösen az ismét keresztényűnyé lett Spanyolországban, hogy csakis az egyház közbenjárása által megmentett zsidók, keresztények előljárói, urai vagy bírái soha többé ne lehessenek.

Ámde ennek daczára ismét csak találkozunk zsidókkal nemcsak országos, királyi hivatalokban, hanem a grandok körében, sőt a fejedelem közvetlen közelében is!

Nem lehet tehát csodálni, hogy rövid idő alatt nemcsak az ország pénze, hanem egyszersmind annak jogai s kiváltságai, mind, de mind a

*) Mily gálád szerepet játszott itt az elvetemült zsidóság, bővebben kimutatja Kitter Choleva Pavlikovszki, der Talmudjude in der Theorie und in der Praxis című művének 222-226. lapján és a „La question juive” tudós szerzője e munkájának 20-22. lapján.

**) Lásd „La question juive” 23. lap.

zsidók kezeibe kerülének, amiért is ismételve és sürgetve sürgetek mind a cortes, mind a conciliumok, az ismét elszaporodott s elhatalmasodott zsidóság előjogainak s kiváltságainak kellő megszorítását, törvénytelen s vakmerő túlkapásainak beszüntetését. Amde vajmi nehéz vala boldogulni ott, hol a makacs nyilvános zsidóságnak keresztényellenes törekvéseit a külsőleg kereszténynyé lett, de bensőleg hűségesen zsidó érzésű s gondolkodású, úgynevezett judaisták úton-útfélen támogatták. *) Az ilyen egymást kiegészítő zsidóhatalom ellen csak vajmi meddő lehetett a keresztények minden ellentörekvése. A magát zsidónak valló zsidóság magához ragadta az ország anyagi kincsforrásait, míg a katolikus főpapi öltönybe bujt rabbi beletolakodott, zsidó raffineriával, a politikai, társadalmi s családi élet minden viszonyaiba, minden titkaiba, azon célbói, hogy, mindezekbe bele avatva, az ország anyagi hatalmával s kincsével rendelkező zsidó segítsége mellett a kereszténységet megdöntse s ezáltal előkészítse Messiásának országát. Ezen raffineriával karöltve járva párosult a spanyol zsidók és judaisták ama vérig sértő kihívó effronteriája, melynélfogva a kereszténység jelvényeit nyilván az utcákon bántalmazták, tördelték, az oltári szentséget pokoli gúnykacaj közl profanálták, kínozták, keresztre feszítették a keresztények gyermekeit, s végül 1484-ben arra is vetemedtek Toledo városa perfid zsidai, hogy titokban arra konspiráljanak, hogy a várost az úrnapi körmenet alkalmával hatalmukba ejtve, a keresztényeket mind kiirtják. – Mindezen ocsmányságok köztudomásúvá lévén, természetes, hogy csakhamar általános közvéleménynyé vált, miszerint most már országszerte szigorú intézkedésekkel lenek a zsidóság eme hallatlan kihágásainak korlátozására. Katolikus Ferdinand király és neje Izabella észlelvén a zsidókra nézve véstjeljes közhangulatot, de különben is a keresztény alattvalóiknak, sok oldalról sürgősen ismételt kérelmei s keserves panaszai által indítatva, sok szeledebb intézkedési kísérlet meghiúsulta, után végre kiadták a szigorú, drákói parancsot arra, hogy az összes zsidóság, kivéve csak azokat, akik keresztényekké lesznek, Spanyolországból kiűzessék. Kiadták 1493. márcz. 31-én a zsidóság kiűzetésére vonatkozó fejedelmi rendeletet, melynek erejénél fogva mindazon spanyol zsidók, kik keresztényekké lenni nem hajlandók, ugyanazon évi július 31-éig az országot elhagyni köteleztettek.

(Vége a jövő füzetben.)

*) Hogy a Judaisták” között felsőbb rangú papok, sőt püspökök is voltak, de ennek daczára titokban nem csak pártfogolták előbbi hitsorsosaikat, hanem azoknak éjjeli titkos gyűlésein, sőt vallásos szertartásain is megjelentek légyen, vitatja a protestáns Borrow György, aki, mint anglikán bibliaterjesztő, századunk első felében öt évet töltött Spanyolországban. Lásd bővebben: Ritter Choleva Pavlikovszki. Der Talmud i. d. Th. u. Pr. 30-32. lap.

Levelezőlap.

Mindazon tisztelt elybarátaim, a kik újra megválasztatáson! alkalmából szívesek voltak távsürgönyök s levelek útján nekem szerencsekívánataikat kifejezni, fogadják ezúton elvtársi meleg köszönetemet.

Istóczy Győző.